ECUMENISMUL

în întrebări şi răspunsuri pe înţelesul tuturor

Ierom. Visarion Moldoveanu

ECUMENISMUL
în întrebări şi răspunsuri pe înţelesul tuturor

Ierom. Visarion Moldoveanu

o parte lămuritoare asupra învăţăturii de credinţă creştin - ortodoxă

www.mirem.ro

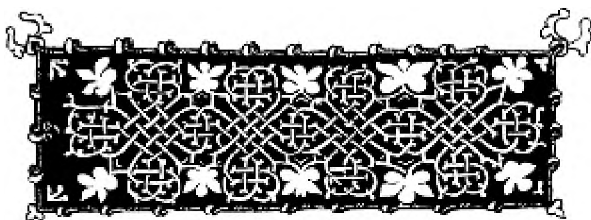
ISBN 978-973-1902-01-2

Bacău
2008

Mulţumim

Prea Cucernicului Părinte Theodoros Zisis, prodecan al Facultăţii de Teologie Ortodoxă din Tesalonic, pentru bunăvoinţa de a ne acorda dreptul şi binecuvântarea publicării acestei lucrări apologetice, spre slava Bisericii Ortodoxe de pretutindeni.

PRECUVÂNTARE

Trăim într-un veac îngenuncheat de progres şi democraţie, în care Hristos se transformă şi Creştinismul se liberalizează urmând îndeaproape patimile omului acestei lumi. Răsar din ce în ce mai mulţi creştini atraşi de „virtuţile” pluralismului, fascinaţi de unionismul religios şi binele umanist. Iubirea, adevărul, libertatea îşi pierd însemnătatea şi raportarea fiinţială la Hristos, devenind doar cuvinte ce înzorzonează grandioase formulări propagandistice.

Cele ale lui Hristos se emancipează, evoluează, se integrează, altminteri sunt renegate, condamnate la non-existenţă,

nerecunoscute drept valori, adevăruri sau norme. Creştinismul nu mai este adevărul răstignit al lui Hristos, „vechea” credinţă a Apostolilor, ci un „bun comun” modelat după plăcerea mulţimilor, astăzi instituţionalizat, legiferat şi centralizat de către organizaţia ecumenistă.

Pornind de la această alianţă de durată cu ereticii, nemaiîntâlnită în istoria Bisericii, s-a ajuns la o asemenea alienare şi orbire a reprezentanţilor ortodocşi, încât teologi şi clerici au semnat cu uşurinţă hotărâri ale dialogurilor, în care învăţătura de credinţă a Apostolilor şi a Sfinţilor Părinţi este retâlcuită astfel încât erezia să arate ca adevăr, ereticii să fie consideraţi ortodocşi, iar „botezul şi tainele” lor să fie recunoscute ca valide. Astfel, cu paşi mici, se înaintează ***de la rugăciunile în comun spre împărtăşirea din acelaşi potir (intercomuniune).***

Sub nici un chip, nimeni să nu creadă că mărturisirea şi propovăduirea Ortodoxiei poate începe prin trădarea credinţei. Însă vedem cum în ultimul veac, ecumeniştii ortodocşi nu au reuşit să aducă nici un neortodox la credinţa ortodoxă. Dimpotrivă, au loc masive convertiri ale ortodocşilor la ecumenism, în pofida ideii cum că *„toţi ar trebui să rămână fideli propriilor credinţe”*, în vederea aşteptatei uniri a „bisericilor”. Se cunosc episcopi din diaspora care au respins pe neortodocşii ce doreau să se boteze în Biserica Ortodoxă.

Atunci, pe ce se bazează şi unde se găseşte mult-numita „mărturisire a credinţei Ortodoxe" în ecumenism, când în loc să mărturisim adevărul, ne facem părtaşi la erezie şi amăgire?

Este cu neputinţă să existe vreo unire bisericească acolo unde nu este unitate întru sfinţenie şi adevăr. Fără dreaptă credinţă, nimeni nu poate să pretindă că este părtaş harului Sfântului Duh, coborât la Cincizecime. Unitatea creştinilor, atât de preţioasă Bisericii, nu poate fi împlinită decât prin alăturarea neortodocşilor la întregul şi plinătatea credinţei apostolice. *Unimea creştină* n-ar putea fi rodul unor compromisuri şi eforturi născute dintr-o râvnă omenească, spre înfrăţirea unor oameni care nu dau două parale pe învăţătura încredinţată Bisericii.

Atâta timp cât ecumenismul este confundat cu Creştinismul şi pare „ortodoxie" pentru ortodocşi, puţini vor vedea aici o dragoste prefăcută care „îmbrăţişează" Biserica pentru a o sufoca, asemenea unei buruieni care stoarce seva trunchiului pe care se ridică.

Dacă ecumeniştii ar declara mâine, pe faţă, că nu recunosc Biserica şi cele ale Ortodoxiei, majoritatea ortodocşilor nu ar fi prea afectată, deoarece ar vedea acest lucru ca pe naşterea unei noi şi banale secte. Să nu înţelegem greşit: oamenii sunt liberi să-şi întemeieze câte *ecumenisme* doresc sau să creadă în ce zei vor, dar să nu confunde sau să amestece „ismele" cu

Creştinismul, zeii cu Hristos, adunările cu Biserica.

Fiindcă singură Biserica învaţă că orice *„lucrare a dragostei”*, care aduce în final pierderea mântuirii sufletului, nu este de la Hristos, ci de la diavol. Despre acestea, Sfântul Ioan Gură de Aur povăţuieşte: *„De vei vedea vreodată dragostea prigonită, nu-i da crezare în locul adevărului, ci te împotriveşte cu bărbăţie până la moarte [...] nu trăda adevărul nicidecum?”*[1]. Şi adaugă cu tărie: *„Nu primi nici o învăţătură de rea-credinţă din pricina dragostei”*[2].

Această cărticică a fost scrisă pentru toţi creştinii ortodocşi care vor să afle adevărul despre falsa şi adevărata iubire, despre pace, reconciliere, toleranţă, comuniune; despre aşa-zisele tradiţii, doctrine, patrimonii şi valori „comune”; despre cine este adevăratul Dumnezeu şi care sunt locaşurile unde este cinstit după dreapta credinţă şi buna-cuviinţă; despre ce ne „uneşte” şi ce ne desparte pe noi, ortodocşii, de toţi ceilalţi oameni religioşi ori nu; despre ce şi cât avem dreptul să păstrăm ori să cedăm din credinţa Sfinţilor noştri; datorită căror motive primim dialogul, dar refuzăm a fi în comuniune cu credincioşii altor religii sau creştinisme, spre a noastră înţelepţire, *«ca să nu mai fim copii duşi de valuri, purtaţi încoace şi încolo*

---

[1] Sfântul Ioan Gură de Aur, **Epistola Sfântului Apostol Pavel către Romani,** Omilia 22, versetul 18, PG 60, 611.

[2] Sfântul Ioan Gură de Aur, **Epistola Sfântului Apostol Pavel către Filipeni,** Omilia 2, versetul 10, PG 62, 191.

de orice vânt al învăţăturii, prin înşelăciunea oamenilor, prin vicleşugul lor, spre uneltirea rătăcirii, ci ţinând adevărul în iubire.»[Efeseni 4.14-15]

Printre cititorii acestor rânduri, unii mai scrupuloşi, contrariaţi de cele arătate, probabil că vor condamna atitudinea „răuvoitoare”, chiar exclusivistă, acuzând intenţii de *dezbinare, schismă ori diversiune* împotriva unităţii Bisericii.

Acestora le amintim că unimea şi unitatea Bisericii stau în păzirea întreagă şi nevătămată a învăţăturilor dreptei credinţe ortodoxe lăsate nouă de Sfinţii Apostoli şi Sfinţii Părinţi iubitori de Hristos, iar nu în spectrul aglomerării pan-religioase însufleţite de duhul reformelor globalist-nivelatoare, despre care Scriptura spune: *«Mânia Domnului se descoperă din cer peste toată fărădelegea şi peste toată nedreptatea oamenilor care ţin nedreptatea drept adevăr»* [Romani 1.18] şi încă: *«Nu vă amăgiţi: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va şi secera.»*[Galateni 6.7]

Atâta timp cât *Ortodoxia cea veche* înseamnă jertfă, răstignire, unire cu Biserica cea Una, răzvrătire împotriva păcatului şi neîmpăcare cu duhul acestei lumi, iar *Ortodoxia cea nouă* înseamnă schimbarea rânduielilor, înnoirea învăţăturilor de credinţă, transformarea Creştinismului în creştinisme şi a Bisericii în biserici, nemărturisirea adevărului, împăcarea cu apostazia şi apostaţii acestui veac -, cu uşurinţă vom putea deosebi adevărul de minciună, lumina de întuneric, calea strâmtă

către Împărăţia Cerurilor de drumul universal şi „nediscriminatoriu” către iad.

A sosit vremea când trebuie să conştientizăm că ecumenismul doreşte cu dinadinsul să nimicească Ortodoxia. Toate întâlnirile teologice interconfesionale şi „apropierile” reciproce nu duc în final decât la trădare şi apostazie.

Dezbinaţi de Biserică sunt toţi cei ce cugetă „osebit de Sfinţii Bisericii”, cei ce înlocuiesc dreptatea şi adevărul cu „comuniunea şi unitatea”, cei ce sacrifică „reconcilierii” dogmele şi canoanele, punând „binele comun” şi propaganda ecumenistă mai presus de jertfa pentru dreapta credinţă. Aceştia sunt arhitecţii ecumenişti ai „valorilor comune” în care zeii şi dumnezeii îşi dau mâna spre făurirea „noii conştiinţe religioase”.

Marea adunare a falsului „dumnezeu” cere jertfe – şi nu doar pe „fiii pierzării” - ereticii, păgânii, evreii, ci, în primul rând, pe ortodocşii creştini părtaşi gândirii liberale, invitaţi să piară dându-şi sufletul pentru balaurul antihristic camuflat în „binele public” şi „fericirea comună” a acestei lumi.

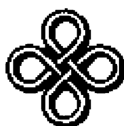
pr. V.

PARTEA ÎNTÂI

ECUMENISMUL ŞI BISERICA

„Din unica şi nedespărţita Biserică a lui Hristos, în diferite timpuri, s-au desprins şi s-au tăiat ereticii şi schismaticii, care au şi încetat să fie mădulare ale Bisericii. Unii ca aceştia au fost romano-catolicii şi protestanţii şi uniaţii, cu tot restul legiunilor eretice şi schismatice. Ecumenismul e numele de obşte pentru toate pseudo-creştinismele, pentru pseudo-bisericile Europei Apusene. În el se află inima tuturor umanismelor europene cu papismul în frunte, iar toate aceste pseudo-creştinisme, toate aceste pseudo-biserici nu sunt nimic altceva decât erezie peste erezie. Numele lor evanghelic de obşte este acela de „pan-erezie” (erezie universală).”

Sfântul Iustin Popovici (+1979)

✠ Ce este ecumenismul?

bârşia ecumenismului este legată de *Adunarea de la Edinburg* (Scoţia) din anul 1910, unde în cadrul *Conferinţei Misionare Mondiale* s-au pus bazele unei mişcări care dorea la început unirea tuturor sectelor protestante într-o singură confederaţie. Organizatorul cheie al acestei manifestări şi ulterior lider marcant a fost metodistul american *John Mott* (1865 - 1955), marxist şi mason notoriu.

De numele lui John Mott şi al altor socialişti religioşi se leagă şi organizarea mai apoi a *Consiliului Internaţional pentru Misiune*, în 1921. Toate aceste consilii şi alianţe vor alcătui, începând cu anul 1948, o nouă organizaţie majoritar protestantă, numită şi astăzi *World Council of Churches (Consiliul Mondial al Bisericilor)*, cu sediul la Geneva.

Însă unitatea se arată a fi străină CMB-ului, fiindcă în ultimul veac, nu numai că nu a reuşit să aducă vreo umbră de unire printre dezbinatele grupări protestante, dar nici nu a putut stăvili naşterea altor sute de noi secte „creştine".

Ideea care trebuie reţinută este că un grup restrâns de socialişti protestanţi conduşi de un mason, a pus bazele ideologiei ecumeniste şi a CMB – un fel de sectă extinsă la nivel global, cu „drepturi" religioase, statut şi preşedinte (din 2004 metodistul Samuel Kobia), ce caută să

atragă cât mai mulţi catolici şi ortodocşi în lupta pentru uniformizarea creştinismului.

Altfel spus, ecumenismul este o manifestare religioasă a unor ideologii politice, un unionism socialist cu faţă creştină, un centru de comandă şi control al tuturor religiilor, teologiilor şi grupărilor ce vorbesc despre Hristos şi creştinism, astăzi.

La fel ca şi politicienii din Parlamentul European, reprezentanţii „creştinilor”[3] din *Consiliul Mondial al Bisericilor* supun în chip „democratic”, la vot, învăţătura Scripturii despre Hristos, despre Sfânta Treime, despre Sfintele Taine, aici adevărul fiind al majorităţii, „minoritarii” trebuind să asculte şi să primească „Hristosul”, „Treimea”, „dumnezeirea” care satisface gustul „celor mulţi”.

Scriptura, însă, nu ne descoperă şi nu ne vorbeşte de un *„dumnezeu lumesc”*[4], de dreptatea sau calea mulţimilor[5], de un adevăr al „democraţiei”, al logicii şi echităţii, de o biserică „a celor mulţi”[6], ci de un singur Dumnezeu, un singur adevăr şi o singură

---

[3] Unde aşa-zişii ortodocşi sunt o „minoritate”.

[4] *«Eu le-am dat [Apostolilor] cuvântul Tău, şi lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume»* (*Ioan 17.14*).

[5] *«Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa»* (*Ioan 14.6*).

[6] Ci dimpotrivă, a celor rămaşi drepcredincioşi: *«Nu te teme, **turmă mică**, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăţia»* (*Luca 12.32*).

credinţă mai presus de lume şi de oameni: Dumnezeu-Omul Iisus Hristos.

De departe, un Hristos plăcut lumii (şi sectarilor, evreilor, musulmanilor, masonilor, yoghinilor, new-age-iştilor) ar trebui să fie o pricină de sminteală şi nu de extaziere pentru ortodocşii ecumenişti: *«Deci le-a zis Iisus: [...] Pe voi lumea nu vă poate urî, dar pe Mine Mă urăşte, pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrurile ei sunt rele.»* *Ioan 7. 6-7*

Fără de tăgadă, acest *nou model de creştinism* care-şi schimbă neîncetat formulele pentru a fi pe placul tuturor, devine o victimă a „democraţiei", a *„pluralismului creştin"* în care „hristosul" ecumenismului dobândeşte atâtea feţe, înţelesuri şi înfăţişări pe cât are şi „marele arhitect" – zeul masoneriei.

Nu întâmplător, principiul *„unitate în diversitate"* este o invenţie a masoneriei preluată ca slogan „creştin" de către ecumenişti. Dacă în spatele *Marelui Arhitect* masonii înţeleg o „divinitate" nenumită, misterioasă şi ascunsă care poate lua totodată şi chipul lui Allah, Budha, Beelzebul sau Hristos, la fel şi ecumeniştii, în spatele numelui „hristos", vestesc de fapt creştinilor naivi chipul *noului hristos* - tolerant cu ereziile, bun cu păcatul, reconciliant şi îngăduitor cu „slăbiciunile" oamenilor - adică definesc „teologic" persoana Antihristului.

Privind ideologia, principiile şi activitatea ecumenismului de la rădăcini şi până la roade,

vedem cum acestea sunt asemenea cu cele ale *Masoneriei*, cea care stăpâneşte de la început, prin liderii grupărilor protestante şi neoprotestante, întreaga direcţie a „creştinismului” ecumenist.

✠ Este ecumenismul religie?

Nu este şi nici nu poate fi religie, dar pretinde că este o religie. Ecumenismul nu este şi nici nu poate fi creştin, însă se prezintă ca un creştinism. *Ecumenismul nu este teologie, ci propagandă.*

În înţelegerea ecumenismului trebuie să deosebim două lucruri. În primul rând, aparenţele înşeală, deoarece deosebirile sunt fine şi vin sub chipul binelui. De aceea asemănător nu înseamnă identic, iar similar nu înseamnă la fel; şi iarăşi, nu toţi care vorbesc de Hristos sunt ai lui Hristos, nu toţi care vorbesc de creştinism sunt creştini.

Cei care fac astăzi „bun” sau „bine”, cei care „unesc”, „iubesc” şi se „înfrăţesc”, în numele dar nu după adevărul lui Hristos, sunt cei care amestecă binele cu răul, adevărul cu minciuna, virtutea cu păcatul, sunt cei despre care Hristos spune: «*Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit şi nu în numele Tău am scos demoni şi nu în numele Tău minuni multe am făcut? Şi atunci voi mărturisi lor:*

Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtaţi-vă de la Mine cei ce lucraţi fărădelegea.» Matei 7.22-23

Dacă ecumenismul a căpătat astăzi o oarece putere, influenţă şi autoritate este pentru că a amăgit pe mulţi, folosind un vocabular creştin ascunzând o ideologie socialistă, a reinterpretat citate din Scriptură pentru a se îndreptăţi şi a vorbit în numele lui Dumnezeu pentru a-şi „prooroci" o chemare mesianică în unirea tuturor creştinismelor şi a tuturor religiilor.

În al doilea rând, ecumenismul nu a fost întemeiat de Hristos, ci de oameni. Dacă ecumenismul ar fi venit de la Hristos, înseamnă că vreme de 1900 de ani, pe pământ nu ar fi existat nici un creştinism autentic, nu ar fi fost o singură Biserică, că toţi sfinţii ar fi trăit în înşelare, că nu ar fi existat sfinţenie şi mântuire, ar însemna că lucrarea apostolilor s-a netrebnicit şi porţile iadului au biruit Biserica, iar în al XX-lea secol Hristos a fost nevoit să reîntemeieze o nouă biserică (ecumenistă) şi să trimită noi apostoli (liderii ecumenişti din CMB) pentru a reîncreştina lumea. A crede o aşa mare grozăvie[7] înseamnă lepădare cu totul de Hristos şi de Sfânta Treime.

Scriptura însă ne învaţă că Hristos a întemeiat un singur Creştinism dreptmăritor, o singură Biserică nepieritoare şi a arătat o

---

[7] De fapt, ecumeniştii ortodocşi cred grozăvenia fără să o înţeleagă, deoarece *sunt atraşi mai mult de „frumuseţea" ideii şi nu duc logica până la capăt.*

singură Treime Sfântă. Creştinism înseamnă ***o singură credinţă apostolică veşnică şi neschimbată***, nu mai multe biserici, nu mai multe creştinisme, nu mai mulţi hristoşi, nu mai multe treimi, nu mai multe religii.

Unitatea, unicitatea şi a-tot-cuprinderea credinţei celei adevărate întru Iisus Hristos sunt fundamentele care o fac esenţial deosebită de ideologia ecumenismului aşa-zis creştin.

✠ Ce înţelege atunci ecumenismul prin unire sau unitate?

hemarea la *unimea credinţei* nu este ceva nou, ci arată *mărturisirea cea una* a Apostolilor peste veacuri, este lucrarea de până acum a Bisericii la a-i aduce *pe toţi şi pe toate*[8] la *«un Domn, o credinţă şi un Botez»*[9], la lepădarea credinţelor vechi, păgâne şi a crezurilor eretice hulitoare de Hristos.

Unitatea credinţei însemnează ca toţi creştinii să mărturisească acelaşi Crez, să se împărtăşească cu Sfântul Trup şi Sânge al lui Hristos din acelaşi potir şi să se mântuiască în aceeaşi Biserică.

---

[8] Pe toţi evreii, hinduşii, budhiştii, mahomedanii, pe toţi ereticii catolici şi protestanţi, pe toate filozofiile gnostice, ateiste, evoluţioniste, new-ageiste...

[9] *«Este un trup şi un Duh, precum şi chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre; este un Domn, o credinţă, un botez, un Dumnezeu şi Tatăl tuturor»* (*Efeseni 4.4-6*).

Însă toate acestea există deja de două mii de ani în Ortodoxie, nu trebuieşte inventată o altă unitate, o altă credinţă, un alt creştinism pentru a împlini cuvântul Mântuitorului *«ca toţi să fie una»*, căci ***toţi*** **ortodocşii sunt deja, alcătuiesc deja Biserica cea *„una”*,** după cum Scriptura luminat grăieşte: *«Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.»* *Ioan 17.21*

Cu adevărat, numai ortodocşii, dimpreună vii şi adormiţi, din toate timpurile şi din toate locurile, alcătuiesc Trupul Bisericii celei veşnice al cărei Cap este Iisus Hristos Dumnezeu-Omul[10].

În schimb, *unitatea credinţelor*[11] este vederea ecumenistă prin care în lume viază acum mai multe credinţe „creştine” care trebuiesc transformate într-una singură, atenţie, nu aducându-le la Credinţa cea una a Bisericii lui Hristos, ci luând din fiecare „creştinism” câte ceva şi alcătuind o nouă dumnezeire, o nouă biserică, un nou „hristos” care să-i împace şi pe ereticii protestanţi, şi pe căzuţii catolici, şi pe hulitorii uniaţi şi monofiziţi, şi pe ortodocşii ecumenişti.

Bineînţeles, în această amestecare, fiecare trebuie să renunţe la ceva al său pentru a primi

---

[10] *«Hristos este cap Bisericii, trupul Său, al cărui mântuitor şi este» (Efeseni 5.23).*

[11] **Asemănătoare la auz cu *unitatea credinţei*, dar atât de deosebită în înţelesuri...**

pe ale celorlalţi. Însă protestantismul a renunţat deja la tot: nu are rădăcină istorică, nu are Predanie, nu are sfinţi şi sfinţenie, nu are Sfântă Împărtăşanie, nu are har şi preoţie, nu se închină la Sfânta Cruce şi huleşte pe Maica Domnului, cu ce să „îmbogăţească" Ortodoxia? Cu democraţii teologice, teorii raţionaliste şi un hristos umanist, un hristos creat după chipul omului căderii?

Catolicismul în imperialismul său se foloseşte de ecumenism pentru a-i aduce pe ortodocşi şi protestanţi la supunere faţă de infailibilitatea papală, investind sume colosale şi deţinând acum un rol de lider în propagarea ecumenismului în plan mondial.

În schimb, „unirea" ecumenistă impune Ortodoxiei să fie în rând cu „celelalte creştinisme", adică tolerantă, reconciliantă, maleabilă, lumească, să renunţe la învăţăturile apostolice de credinţă ce „dezbină", să anuleze anatemele Bisericii date asupra ereziilor papiste şi sectare, să nu se mai călăuzească după Sfintele Canoane, să modifice anumite pasaje din Scriptură şi din cărţile de slujbă, să nu mai boteze, dar să-i împărtăşească pe toţi catolicii şi protestanţii la Sfânta Liturghie.

Chiar dacă nu o recunosc, ecumeniştii ortodocşi tocmai către „negocierea ortodoxiei" s-au îndreptat şi se îndreaptă, spre deosebire de protestanţi şi catolici, care nu numai că nu au schimbat absolut nimic din ideologiile lor, dar au şi făcut ca ereziile apusene să fie primite

drept „învăţături noi”, drept „dogme” în teologia ortodoxă.

Însă aceasta înseamnă pentru Ortodoxie renunţarea pe faţă la cele mântuitoare, înseamnă transformarea ortodoxiei în erezie, a dreptei credinţe în apostazie, înseamnă demolarea *«Bisericii Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.»* Timotei 3.15

✠ **Bine, dar în cadrul Liturghiei, nu se spune *„încă ne rugăm ... şi pentru unirea tuturor”*, sau *„unirea credinţei şi împărtăşirea Sfântului Duh”?* Scopul Bisericii nu e acela de a-i împărtăşi pe toţi cu Hristos?**

Sfânta Liturghie este un întreg, un tot unitar, o manifestare văzută a tuturor dogmelor credinţei ortodoxe. Dacă pe undeva Sfânta Liturghie este adăugită, modificată sau ciuntită, înseamnă că mai-nainte, anumite dogme ale credinţei ortodoxe au suferit „înnoire” sau prescurtare.

Ca să înţelegem cine sunt acei „toţi” care se împărtăşesc de Hristos, trebuie să cunoaştem că Sfânta Liturghie începe cu Sfânta Proscomidie, unde pe sfântul disc, preotul în altar preînchipuie prin bucăţele de prescură, alcătuirea Bisericii, adunând în chip simbolic în jurul lui Hristos-Agneţ pe cei ce sunt ai lui Hristos: Maica Domnului, Sfântul Ioan Botezătorul, toţi Sfinţii, Cetele Îngereşti,

Ierarhul locului, ctitorii bisericii, precum şi numele celor de pe pomelnice - creştinii botezaţi cu botezul Bisericii în credinţa ortodoxă, vii sau adormiţi.

Apoi Sfânta Liturghie începe cu mărturisirea Preasfintei Treimi – care nu este aceeaşi cu Treimea din Catolicism din cauza ereziei Filioque[12], nici cu Treimea sectelor protestante, care nici măcar nu au un crez sau o viziune comună asupra lui Hristos, aceştia crezându-L când om, când înger, când un iniţiat.

Urmează apoi citirea Sfintei Evanghelii, glasul Cuvântului făcut Om, Evanghelie care nu este aceeaşi cu cea a catolicilor[13] sau a protestanţilor[14]. Rostirea Crezului, iarăşi, reprezintă mărturisirea credinţei Trupului Bisericii, a dreptcredincioşilor ortodocşi, Crez care nu este acelaşi cu cel al catolicilor, pe când în protestantism lipseşte cu desăvârşire.

Până acum, despre ce unire sau unitate ecumenistă să fie vorba în Liturghia Bisericii,

---

[12] Învăţătura prin care Duhul Sfânt purcede nu numai din Tatăl, *ci şi din Fiul* (filioque), adaos cu totul eretic ce contrazice cuvântul lui Hristos din Scriptură (Ioan 15.26), Catolicismul zămislind astfel o nouă învăţătură despre o nouă dumnezeire.

[13] Aşa-zisa evanghelie a catolicilor a fost modificată astfel încât să justifice erezia Filioque şi celelalte înnoiri, precum primatul şi infailibilitatea papală.

[14] Practic, aceştia nu mai au evanghelie, ci un manual de etică, prin care toţi sectarii sunt deja mântuiţi fără a mai face faptele credinţei, de un anumit personaj Isus (nu Iisus), confundat de ei cu Hristos.

când nici Treimea, nici Evanghelia, nici Crezul, nici toate ale Ortodoxiei nu sunt crezute şi nici mărturisite de catolici şi protestanţi? Cuminecarea din Trupul şi Sângele Mântuitorului o pot face doar acei care mai-nainte s-au botezat crezând în Mântuitorul Bisericii, mărturisind Hristosul Evangheliei, şi cu *„o gură şi o inimă”* au rostit cuvintele Crezului.

Se pot oare împărtăşi de Hristos hulitorii de Hristos? Se pot cumineca cu Hristos cei ce se scârbesc să rostească Crezul Apostolic? Pot fi ai Bisericii duşmanii Bisericii? Pot fi ai Ortodoxiei cei ce neagă şi hulesc Ortodoxia? Sau pot fi mai multe ortodoxii, mai multe treimi, mai multe scripturi sau mai multe crezuri? Unde este în Scriptură acea „iubire” care socoteşte mlădiţe ale adevărului pe fiii minciunii? Ce numim atunci „pace”, călcarea esenţei şi promovarea aparenţelor? Unde este aici „unirea”, în prietenia dintre oamenii care văd creştinismul ca pe o formulă sau ca pe împlinirea unui ritual?

Iată de ce Ecumenismul nu iubeşte ci defaimă Dogmatica, vorbind numai de iubirea dintre oameni şi nu despre adevărul dumnezeiesc. Marea piatră de poticnire a ecumeniştilor va rămâne *Mărturisirea de credinţă*, fiindcă în Biserică, *Crezul ortodox* este cel ce străjuieşte Sfânta Împărtăşanie şi o apără de cei ce par creştini dar pe dinlăuntru sunt potrivnici.

✠ Dar Biserica Ortodoxă nu face parte din Consiliul Mondial al Bisericilor?

Niciodată Biserica Ortodoxă nu a făcut şi nici nu va face parte din vreun consiliu sau alianţă pământească. Hristos Domnul nu poate fi făcut părtaş adunărilor hulitoare şi nici nu poate fi chemat să „voteze” la şedinţele adunărilor ecumeniste.

Biserica este un trup divino-uman al cărui cap este Hristos. Prin însăşi alcătuirea firii sale, Biserica nu poate face alianţe sau uniri cu vreo grupare sau organizaţie omenească. Cu atât mai mult cu cât „centrul” Creştinismului nu poate fi undeva pe acest pământ – ca în catolicism la Roma sau în ecumenism la Geneva – ci în Biserica unde se mărturiseşte Crezul apostolic şi se săvârşesc Sfintele Taine.

Unde este Biserica, acolo este şi Hristos. Atunci, ce justificare să poată avea prezenţa Bisericii în acel consiliu al ecumeniştilor, atâta vreme cât cele ale Bisericii sunt desăvârşite, limpezi şi statornicite de două mii de ani? Sfinţenia Bisericii arată desăvârşirea credinţei, ca una ce nu mai are nici o trebuinţă de vreo împuţinare, de sporire sau adăugire. De la Cincizecime, Biserica lui Hristos este deja pe culmile „progresului” şi ale „evoluţiei”. Mai multă sfinţenie sau mai multă teologie decât cea dintotdeauna nu este şi nu poate fi în Biserică.

Cei chemaţi la preschimbare sunt oamenii, nu Biserica. Omul trebuie *să împlinească* nu să cântărească, să drămuiască, să disece, să împartă sau să negocieze cele ale credinţei dreptmăritoare.

Este adevărat că anumiţi ierarhi sau teologi ortodocşi, urmărind anumite interese politice sau financiare, s-au înscris în CMB, însă au făcut-o netrimişi de nimeni, în numele personal nu al Bisericii, drept dovadă stând faptul că s-au întors din Apus hotărâţi să pună în aplicare ordinele de schimbare a Ortodoxiei.

Biserica nu este a ierarhilor sau a teologilor ecumenişti, ci a lui Hristos Iisus, a Apostolilor, a Mucenicilor, a Sfinţilor, a tuturor creştinilor dreptmăritori. **Biserica şi Credinţa Ortodoxă nu sunt proprietatea personală a nimănui! Nimănui, nicăieri şi niciodată nu i se va îngădui a sacrifica, pentru binele său, vreo părticică din Credinţa cea Ortodoxă.**

Iar dacă s-ar găsi vreunii care să creadă că sunt stăpânii Bisericii şi pot face orice poftesc cu credinţa, le amintim de „râvna” lui Arie, Macedonie, Nestorie, Eutihie, Luther, a papei şi a tuturor celor dimpreună cu dânşii, care, în „infailibilitatea” lor, au amăgit poate câteva suflete şi au câştigat ceva ziduri sau clădiri, dar au sfârşit lepădaţi de Biserică şi despărţiţi pe veci de harul Duhului Sfânt pe care L-au hulit.

Să nu uităm un lucru! Spre deosebire de ecumenism, Biserica recunoaşte un ierarh, un teolog sau un mirean drept ortodox atâta vreme

cât acesta mărturiseşte, oriunde s-ar afla, chiar cu preţul vieţii, Ortodoxia.

✠ Însă la facultate am învăţat că Biserica lui Hristos este ecumenistă...

Biserica lui Hristos este ecumenică nu ecumenistă. Cutremurător este faptul că tăticul ecumenismului, John Mott, nu a împrumutat la întâmplare, pentru denumirea mişcării sale, termenul grecesc *„oecumenicos”* - care arată lucrarea veşnică şi a-tot-cuprinzătoare a propovăduirii apostolilor, adică unicitatea şi universalitatea Bisericii.

Scopul vădit al acestei substituiri a fost cel de a masca intenţiile mişcării sub un termen creştin specific ortodox, ca mişcarea ecumenistă să poată afişa lumii o înfăţişare „creştină”, să-şi poată invoca în chip viclean o descendenţă apostolică şi istorică, iar la un anumit grad al „înfrăţirilor”, şedinţele CMB să capete o autoritate la fel cu cea a celor şapte Sfinte Soboarele ale Bisericii.

✠ A reuşit ecumenismul să schimbe cu ceva Ortodoxia?

Ecumenismul nu va reuşi niciodată să schimbe Ortodoxia, ci doar credinţa ortodocşilor care cred în ecumenism. Şi pentru cei ce nu cred că

ecumenismul sapă la temelia credinţei, dăm mai jos o listă cu câteva din apostaziile săvârşite în Biserică de către ortodocşii ecumenişti:

X 13 cântări din *Prohodul Domnului* au fost scoase, pe motiv că sunt „antisemite”[15];

X Liturghiile săvârşite de preoţii şi arhiereii ecumenişti nu mai conţin ecteniile şi rugăciunile pentru *cei chemaţi*[16], ceea ce arată că preoţii şi arhiereii ecumenişti nu mai văd pe catolici, uniaţi, protestanţi, monofiziţi ca făcând parte din ceata „celor chemaţi” de Biserică la pocăinţă şi botez, adică ereticii de ieri sunt deodată, peste noapte, creştinii de astăzi.

Vedeţi cum ecumenismul nu se poate ridica în Biserică decât schimbând cele ale Bisericii? Liturghia - icoana dogmelor este atât de înrădăcinată în Ortodoxie, încât nu poate fi transformată în „liturghie ecumenistă” fără a fi ciuntită. **Scoaterea ecteniilor arată de fapt cum ecumenismul a şters mai înainte, din conştiinţele unor clerici, învăţăturile de credinţă ale Bisericii, „clerici” care mai apoi s-au apucat să ciuntească pasajele dogmatice ale Sfintei Liturghii.**

---

[15] Astăzi, ortodocşii din România habar nu au că au ajuns să citească în Vinerea Patimilor un Prohod cenzurat. De exemplu, Cântarea 24 a Stării a treia: *Pier răstignitorii, Împărate a toate, Dumnezeiescule Fiu.*

[16] *Rugaţi-vă cei chemaţi Domnului/ Cei credincioşi pentru cei chemaţi să ne rugăm, ca Domnul să-i miluiască* ***pe dânşii****/ Să-i înveţe* ***pe dânşii*** *cuvântul adevărului/ Să le descopere* ***lor*** *Evanghelia dreptăţii/* ***Să-i unească pe dânşii cu sfânta Sa sobornicească şi apostolească Biserică.***

Sfinţii numeau pe catolici, protestanţi, monofiziţi etc. drept apostaţi pentru ca aceştia să se deosebească de turma cea dreptcredincioasă, arătându-le totodată uşa Botezului, singura cale ca aceştia să rămână mai departe şi să se împărtăşască la Sfânta Liturghie.

X *Molitfelnicele* tipărite până în anul 1992 conţineau rânduiala lepădărilor care trebuiau *rostite şi scrise* înainte de botez de cei ce mai înainte au fost evrei, respectiv catolici, luterani, calvini, baptişti sau alţi eretici protestanţi. Prin scoaterea acestor rânduieli, ecumenismul a câştigat două lucruri: ca preoţii ortodocşi, nemaivăzând rânduiala, să creadă că latinii, uniaţii şi protestanţii sunt creştini, sunt „biserică", deci nu mai trebuiesc botezaţi, şi ca nici o carte de cult să nu mai poată aduce vreo mărturie a Bisericii împotriva ereziilor hulitoare de Hristos.[17]

X La anul 1982, ortodocşii ecumenişti din cadrul comisiei *„Credinţă şi organizare"* întrunită la Lima, au semnat documentul B.E.M., care constituie baza dogmatică şi liturgică minimă după care se face acum unirea creştinilor ecumenişti, prin recunoaşterea „reciprocă" a

---

[17] Ca de exemplu: *„Afurisesc toate eresurile şi dezbinarea adunării catolice...* [vedeţi cum spune rânduiala lepădării cea de către sfinţi alcătuită – *adunare catolică* şi nu biserică, n.n.]" sau *„Mă lepăd de toate eresurile luteranilor (sau ale celorlalţi sectari)..."* adăugând la urmă: *„ca de ale unor potrivnici ai lui Dumnezeu şi ai adevărului, ca pe cele ce sunt pierzătoare de suflet, le defaim şi le afurisesc pe ele"*.

Botezului, Euharistiei şi Ministeriului (adică a preoţiei). La nici zece ani, încep să dispară din cărţile de cult ortodoxe pasajele şi slujbele care se împotrivesc hotărârii BEM...

X În fiecare an la sfârşitul lunii ianuarie, timp de şapte zile, ecumeniştii desfăşoară pe tot cuprinsul ţării o repetiţie generală pentru a-i obişnui pe ortodocşi cu viitorul chip al bisericii ecumeniste. În această *„Săptămână de rugăciune în comun”* se fac solemne procesiuni de stradă la care se îmbulzesc cei amăgiţi de duhul *„unităţii în diversitate”*, se fac alternativ slujbe mixte cu ectenii şi rugăciuni, când în bisericile ortodoxe, când în lăcaşurile catolice şi protestante, încheiate cu predici cu tentă unionistă.

Catolicii şi protestanţii niciodată nu se vor întoarce la Biserică dacă sunt întăriţi în convingerea că şi ei au biserică şi sfinte taine, prin participarea ortodocşilor ecumenişti la rugăciunile în comun cu dânşii. Limpede trebuie să fie pentru oricare dintre ortodocşii - ierarhi, preoţi, călugări, teologi sau mireni - ce se pleacă spre comuniunea cu ereticii, că se leapădă pe faţă de Trupul cel Viu al Bisericii lui Hristos, fapt pentru care aceştia se vor judeca laolaltă cu ereticii alături de care s-au rugat şi împărtăşit, dar mai ales se vor osândi pentru sminteala ce o arată celor neîntăriţi în credinţă;

X Toţi sfinţii care au murit muceniceşte în veacul XVIII mărturisind ortodoxia împotriva uniaţiei catolice (Sofronie, Oprea, Visarion, Iosif, Sava), au vieţile rescrise sau cenzurate,

fiind descrişi acum ca nişte înflăcăraţi „paşoptişti" care au murit pentru păstrarea hotarelor ţării, pentru ieşirea românilor din iobăgie, pentru o viaţă mai bună, pentru năzuinţe politice, nicidecum pentru mărturisirea Ortodoxiei şi îmbărbătarea ortodocşilor în faţa tunurilor cu care papalitatea făcea „propovăduire creştină".

Iată un extras dintr-o informare uniată a vremii despre mărturisirea Sfântului Visarion Sarai (+1701) în Ardeal, citat din *Proloage* vol.I, ediţia 1991, an după care pasajul a fost eliminat... *„La îndemnul lui [al sfântului Visarion], în multe locuri poporul nu mai merge la biserică, nu se serveşte de preoţii uniţi [cu Roma], morţii şi-i îngroapă fără prohod şi fără mângâieri duhovniceşti, copiii şi-i botează prin femei bătrâne şi se întâmplă şi alte pagube duhovniceşti de felul acesta."*

Dacă Mărturisitorii de mai sus ar fi murit pentru crezuri politice sau pentru naţie, ar fi astăzi cel mult nişte eroi. Însă Biserica îi cinsteşte drept Sfinţi Mucenici cu sfinte moaşte, ca unii ce s-au adus drept jertfă **pentru mărturisirea credinţei ortodoxe,** omorârea lor arătând virtuţile „creştinilor" cu care ecumeniştii vor acum să ne înfrăţească.

X Mineiele, sinaxarele şi cărţile de cult de astăzi nu mai pomenesc deloc viaţa şi învăţăturile sfinţilor arhierei mărturisitori şi biruitori împotriva ereziilor catolicismului, *Fotie cel Mare* (6 februarie) şi *Marcu al Efesului*

(19 ianuarie), cei care prin iscusinţa teologiei l-au biruit pe papă, răbdând cu vitejie constrângerile şi lepădând până la moarte propunerile unirii, împreună-slujirii şi „înfrăţirii” cu Roma, fiind etichetaţi drept „ultraortodocşi” sau „antiecumenişti”, adică „nevrednici” de a mai rămâne în calendare şi pomeniţi la slujbe, pentru ca ortodoxul simplu auzind viaţa şi mărturisirea lor să nu înţeleagă „greşit” ecumenismul de astăzi.

X Amintim aberantul complex de la Vulcana-Băi, judeţul Târgovişte, unde cu fonduri CMB s-a ridicat în cadrul unui centru ecumenic-pilot o sinagogă, o moschee şi o catedrală ortodoxă, prin care ecumenismul inter-religios pune hotărât în România bazele „religiei speranţei”, o credinţă universală care să funcţioneze şi după norme mozaice şi musulmane adică *„religia curcubeului”*, binecunoscut simbol al ideologiei sincretiste new-age;

X În zece din cele paisprezece facultăţi de teologie din România, din anul 1996, o nouă materie a devenit obligatorie: „Ecumenismul”, care - profitând de răstălmăcirile istorice şi de desfiinţarea catedrelor de Apologetică, Spiritualitate şi Mistică -, reaşează Ortodoxia într-o nouă viziune, desprinsă de „balastul” dogmatic şi „învechitele” canoane, promovând în schimb halucinaţiile „sfinţilor eretici” din Apus, sau legalizează „împlinirea” Bisericii numai prin aderarea Ortodoxiei la normele şi etica apostată ale celorlalte „creştinisme”;

X Pe lângă principalele facultăţi de teologie s-au înfiinţat „institute ecumenice”, unde, cu importante finanţări venite din Apus, se pun bazele „teologice” şi se creează infrastructura viitoarei biserici ortodoxo – catolico – protestant – ecumeniste, *institute* care prin conferinţe şi cursuri inter-confesionale, editări de ziare, excursii şi vizite reciproce de apropiere şi recunoaştere, sumedenii de seminarii, tabere şi pelerinaje, proiecte, emisiuni radio-TV, dezinformează, cenzurează, propagă mesaje şi manifestări ce caută să amăgească înţelegerea cea după adevăr a ortodocşilor;
X La 7 decembrie 1965, Patriarhul Athenagoras împreună cu Papa Paul al VI-lea au declarat că nu mai există nici o deosebire între Ortodoxie şi Catolicism, şi drept urmare au „ridicat” reciproc anatemele anului despărţirii Răsăritului de Apus, 1054. Însă, ceea ce ecumeniştii nu ne spun este că anatemele Bisericii ortodoxe asupra eresurilor romano-catolice au fost date soborniceşte, cu legătură de nedezlegat şi cu tărie *„Maranatha”*, adică blestemul poate fi ridicat doar de Hristos la sfârşitul veacurilor.[18]

Dincolo de aceste acte teatrale ale ecumeniştilor, de „ridicare” a anatemelor sau anulare a canoanelor, Biserica vede marea

---

[18] Amintim că încălcarea hotărârilor primelor două Soboare ale Bisericii de la Niceea şi Constantinopol, în care s-au alcătuit cele 12 capete ale Crezului, aruncă asupra celor ce nu mărturisesc drept Crezul ortodox (fără Filioque) anateme de nedezlegat.

înşelare a celor ce se cred creştini prin faptul că nesocotesc şi „anulează” peste noapte mărturia de mii de ani a Ortodoxiei.

X Ecumenismul a găsit *„pozitivă şi nediscriminatorie”* prezenţa şi „slujirea” femeilor-preoţi şi a femeilor-episcop din anglicanism şi mai nou din luteranism, precum şi „cununia” cuplurilor de homosexuali şi lesbiene, CMB recomandând cu tărie şi celorlalte „biserici” aceste practici. Nu întâmplător, acele „biserici creştine” liberaliste şi apostate fac parte din „majoritarii” CMB.

Prins între fălcile *„libertăţii de exprimare”* şi ale *„egalitarismului”*, ecumenismul „creştin” nu face auzit în nici un fel cuvântul Scripturii despre sexualitatea *«împotriva firii»*[Romani 1.26], însă sprijină şi legitimează pe faţă aberaţii ca recunoaşterea „familiilor” monogame şi căsătoria „homosexualilor creştini”, în dauna adevăratei familii creştine şi a fiinţei umane zămislită după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Unirea *„diversităţii religioase”* cu *„diversitatea sexuală”* era de aşteptat, atâta timp cât scopul ecumenismului „pluralist” este să împreuneze din gros, sub numele de „creştinism”, toate ereziile, blasfemiile, apostaziile, gnosticismele şi păgânismele istoriei acestei lumi.

Majoritatea ortodocşilor nu cunosc aceste sminteli din Biserică, ceea ce nu-i face mai puţin vinovaţi de apostazia în care au ajuns să trăiască, căci biruiţi fiind de *păcatul neştiinţei* ajung să

guste odată cu „virtuţile” văzute şi păcatele ascunse ale ecumenismului, osândindu-şi astfel sufletul la despărţire de Hristos şi la moartea cea veşnică.[19]

✠ Învaţă ecumenismul o învăţătură diferită de cea a Bisericii Ortodoxe?

Ecumenismul promovează aşa-zisa *„teorie a ramificaţiilor”*, potrivit căreia Biserica este ca un trunchi comun din care, în timp, s-au desprins ramuri (romano-catolicismul, uniaţii, protestantismul, monofiziţii etc.) care deţin, fiecare în parte, sfinţenie şi har mântuitor.

Sub această nouă viziune, mulţi dintre ortodocşi ajung să creadă că Biserica Apostolică cea Una poate fi „refăcută” (adică alcătuită din nou!!) în deplinătatea ei, printr-o unire globală a tuturor cultelor, grupărilor şi sectelor care au legătură sau tangenţă cu ideea de creştinism, astăzi.

Din fericire, toţi aceşti ecumenişti sincer, dar înşelaţi, nu fac altceva decât să ne arate prin aceste strădanii că „bisericile” din afara Bisericii, că „bisericile” din CMB nu sunt deloc Biserica Apostolică cea Una, de vreme ce tânjesc în a o realcătui.

---

[19] Mai sunt unii care se amăgesc zicând că „nu au ştiut”, „nu au auzit”, „nu cunosc”, arătând de fapt că sunt biruiţi de *neştiinţă*, păcat de moarte ca şi *adulterul*, ecumenismul nefiind altceva decât o *curvie spirituală*.

Să vedem ce spune Hristos în Evanghelie despre „ramurile" ecumeniştilor, despre mlădiţele din afara Trupului Bisericii:

«Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădiţa şi se usucă; şi le adună şi le aruncă în foc şi ard.» Ioan 15.4-6

Dacă ortodocşii ecumenişti s-ar opri să vadă cum o simplă „idee" unionistă - aparent nobilă şi nevinovată, ca cea a „ramurilor" - încalcă toată învăţătura Sfinţilor Apostoli, credem că s-ar cutremura:

X **Canonul 10 al Sfinţilor Apostoli** ~ *„Dacă cineva s-ar ruga, chiar şi în casă, cu cel afurisit (scos din comuniunea Bisericii) acela să se afurisească."*

X **Canonul 45 al Sfinţilor Apostoli** ~ *„Episcopul, presbiterul sau diaconul, dacă numai s-ar ruga împreună cu ereticii, să se afurisească, iar dacă le-ar îngăduit acestora să săvârşească ceva ca şi clerici (să slujească cele sfinte), să se caterisească."*

X **Canonul 46 al Sfinţilor Apostoli** ~ *„Episcopul sau presbiterul care primeşte botezul sau jertfa ereticilor, poruncim să se caterisească. Căci ce înţelegere poate să fie între Hristos şi Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?"*

X **Canonul 64 al Sfinţilor Apostoli** ~ *„Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor ca să se roage, să se caterisească şi să se afurisească."*

X **Canonul 6 al Sinodului V local de la Laodiceea** (343) ~ *„Nu este îngăduit ereticilor a intra în casa lui Dumnezeu, dacă stăruie în eres.”*

X **Canonul 32 al Sinodului V local de la Laodiceea** ~ *„Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care sunt mai mult blasfemii decât binecuvântări.”*

X **Canonul 15 al Sinodului din Constantinopol (861)** ~ *„Cei ce propovăduiesc public eresul sau îl învaţă în Biserici, să fie îndepărtaţi de comuniunea cu credincioşii şi afurisiţi, ca unii ce fac schismă şi sfărâmă unitatea Bisericii.”*

Încă de la începuturile sale, ecumenismul a definit noi ideologii şi concepte, descrise şi prezentate „frumos”, învelite în „dragoste”, încât să nu pară a contrazice Sfânta Predanie, cuvântul Scripturii, hotărârile Apostolilor şi învăţătura Sfinţilor. Prin imitarea şi repetarea celor creştine, ecumenismul a ajuns să fie confundat cu cele ale Creştinismului, ortodocşii ecumenişti arătându-se de departe a fi „creştinii” cei mai râvnitori în a ciopârţi învăţătura Bisericii, spre a o aduce la un *minim dogmatic*[20], necesar împlinirii planurilor *„unităţii în diversitate”*.

Şi ecumenismul vorbeşte despre pace şi iubire, însă le vede într-o formă exterioară, ca pe

[20] Teorie după care unirea „creştinismelor” va fi posibilă dacă dogmaticele acestora se vor „dilua” şi diferitele spiritualităţi vor adera la o bază comună de învăţături teologice, erezie ce caută să imite destul de stângaci *holismul new-age*.

o prietenie între oameni, o frăţietate între indivizi, între naţiuni, ca pe o renunţare la luptă şi războaie. Însă aceasta nu este deloc pacea Evangheliei, pacea adusă de Hristos pe pământ: «*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu.*» *Ioan 14.27*

Împăcarea omului cu Hristos, nu a omului cu omul, este esenţa şi sursa păcii celei adevărate în lume. Omul *lăuntric* unit cu Hristos nu mai este un rebel, un apostat, un individ al acestei lumi, *ci omul din care izvorăşte pacea.* Utopia ecumenismului stă în faptul că Hristos nu este un luptător pentru pacea şi bunăstarea lumii, ci dimpotrivă, credinţa întru Dânsul va fi pricină de sminteală, dezbinare şi război, de prigonire a credincioşilor de către cei necredincioşi. Pentru cei *datori să întoarcă şi celălalt obraz,* Hristos nu a instaurat un *„jihad creştin"* sau o *„luptă pentru uniune şi pace"*, ci un Creştinism care va părea nebunie celor mulţi din această lume: «*Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.*» *Matei 10.34-35*

De aceea, căutând pacea şi dragostea prin unirea celor exterioare, de suprafaţă, dintre oameni, ecumenismul calcă peste esenţă - împăcarea lăuntrică întru dreapta credinţă a omului cu Hristos: «*Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea.*» *Ioan 16.33*

☩ În ce stadiu se află încercările unioniste ale ecumenismului faţă de Ortodoxie?

Cu paşi grăbiţi către marea înfrăţire religioasă, „reprezentanţii" cei trădători ai Ortodoxiei fac promisiuni şi angajamente din ce în ce mai smintitoare privind unirea credinţelor.

Se urmăreşte acum adoptarea aşa-numitei *Charta Oecumenica*, ce se doreşte a fi un fel de lege peste Canoane şi dogmă a Dogmelor, un fel de statut (ales „democratic" de CMB) după care se va conduce viitoarea „biserică ecumenistă".

Charta conţine, printre altele, toate hotărârile prin care *„reprezentanţii ortodocşi"*, de-a lungul timpului, s-au lepădat de învăţăturile Sfinţilor Părinţi şi de dreapta credinţă, şi **în chip viclean au semnat apostazia în numele nostru, al poporului dreptcredincios şi al Bisericii Ortodoxe!**

Cu alte cuvinte, ecumeniştii ortodocşi au lucrat „taina fărădelegii" în tot acest răstimp, în ascuns de ochiul credincioşilor, ca aceştia habar să nu aibă de hotărârile luate, încât atunci când se vor trezi „înfrăţiţi" peste noapte cu ereticii, să nu mai poată face nimic.

Şi dacă tot vorbim despre duplicitatea ecumenismului, a se vedea lupta protestanţilor împotriva icoanelor din şcoli, sau în Ardeal şantajele politice şi sutele de procese pe rol intentate de către greco-catolici parohiilor şi mănăstirilor ortodoxe (ridicate dinainte de

1700), în vederea retrocedării pe baza unor semnături luate sub tortură de la ortodocşi în timpul cotropirii austro-ungare. Şi la puţină depărtare, pe celelalte meleaguri româneşti, aceiaşi catolici se sărută şi se îmbrăţişează, se roagă şi slujesc împreună cu ierarhii ortodocşi.

Unde este atunci sinceritatea protestanţilor sau a catolicilor, în timpul rugăciunilor în comun când împreună cu ortodocşii rostesc *Tatăl nostru* sau în faţa sălilor de judecată şi a tribunalelor?

Iată câteva din miile de feţe ale ecumenismului şi marea amăgire în care zac sufletele ortodocşilor ecumenişti.

✠ De ce ecumenismul este numit erezia ereziilor?

baterea de la adevărata învăţătură de credinţă ortodoxă este căderea în erezie, adică propovăduirea unei învăţături diferite faţă de cea adevărată. Aceasta nu înseamnă că învăţătura sănătoasă se împuţinează, suferă schimbare sau încetează să mai existe, ci că o altă învăţătură, nouă şi contrară, este propovăduită în locul celei sănătoase. Ereziile au vicleşugul că nu se împotrivesc pe faţă cuvintelor evanghelice, ci se arată foarte de acord cu Scripturile, numai că le tâlcuiesc după voia lor, nu după cugetul Bisericii soborniceşti.

Însă după dumnezeiasca purtare de grijă, prin apariţia şi dăinuirea în timp a unei erezii, nu trupul cel sănătos al Bisericii este cel vătămat, ci doar persoane sau grupuri, ca foste mădulare ale Bisericii-Trup, se desprind prin hulele rostite - ca nişte mlădiţe secătuite de „seva" Duhului Sfânt, punându-şi în mare primejdie propria mântuire.

Erezia înseamnă ascunderea, deformarea, negarea adevărului de credinţă al Bisericii celei una. Aici a fost marea piatră de poticnire a tuturor întemeietorilor de erezii: faptul că adevărul Bisericii, dincolo de învăţătură şi dogmă, este de fapt Însuşi Hristos, iar pe Hristos poţi să-L ascunzi, să-L negi, să-L biciuieşti, să-L huleşti, dar nu poţi să-L birui sau să-L desprinzi de Biserica Sa. **A încerca să „legalizezi" eresul în Biserică este ca şi cum ai umbla să-L decapitezi pe Hristos.**

Şi din „neputinţa" de a schimba Ortodoxia Bisericii, ecumeniştii şi-au întemeiat, pe baza propriilor inovaţii şi hule, un nou creştinism, ridicând o nouă biserică prin unirea falselor biserici, în numele unei credinţe într-un fals hristos.

Atâta timp cât o adunare – oricum s-ar numi - neagă făţiş Hotărârile celor Şapte Sinoade ale Bisericii Ortodoxe, nu reprezintă pentru turmă glasul ortodox şi cugetul Bisericii. Drept aceea, Biserica socoteşte pe cei care nu mărturisesc ortodox credinţa întru Hristos, că sunt în afara

Bisericii, precum lepădată de Biserică este socotită şi gruparea ecumeniştilor eretici.

Pe de altă parte, ecumeniştii sunt cea mai periculoasă grupare eretică din istoria Bisericii, deoarece au făcut pe mulţi ortodocşi să creadă că primind cele ce li se par „creştine" ale ereticilor, iar aceştia primind o spoială de „ortodoxie", vor deveni „fraţi" întru Hristos!

În mare amăgire sunt cei care renunţând la iubirea pentru Adevărul lui Hristos cred că vor deveni mai „convingători" că au dragoste de om.

Bineînţeles că pentru gândirea lumii de astăzi, a-L lega pe Dumnezeu de dogme, canoane şi bariere religioase înseamnă învechire şi barbarie. A considera că doar în Biserica Ortodoxă există mântuire înseamnă pentru lumea de astăzi îngustime şi ură.

Între Protestantismul care spune că Hristos este undeva în ceruri şi Hristosul Catolicismului care viază numai prin papa de la Roma, Ortodoxia spune că Hristos cel văzut în icoană este viu, aici printre noi, în Sfintele Taine.

Iar pentru ca Pâinea şi Vinul să se prefacă în Trup şi Sânge trebuie ca şi preotul (săvârşitorul) şi credinciosul (cel ce se împărtăşeşte) să mărturisească singura credinţă cea dreaptă şi apostolică. Atât de simplu şi nimic mai mult. Unde este aici ura, bigotismul, fanatismul, decât în gurile ecumeniştilor care vor să defăimeze şi să facă dispreţuită rânduiala Bisericii.

✠ Nu e o dovadă de neiubire din partea Bisericii Ortodoxe, anatemizarea ecumenismului?

Dimpotrivă, anatema este cea mai limpede dovadă de iubire a Bisericii, care caută înainte de toate la mântuirea sufletului. Anatema arată tuturor deosebirea ereticilor de binecredincioşi, a celor dinlăuntrul Bisericii de cei din afara Bisericii, aşa cum Apostolul Pavel învăţă în Scriptură:

*«Chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o – **să fie anatema!** Precum v-am spus mai înainte, şi acum vă spun iarăşi: Dacă vă propovăduieşte cineva altceva decât aţi primit – **să fie anatema!**»* *Galateni 1.8-9*

Asemenea Apostolilor, Părinţii Sfintelor Soboare ale Bisericii au folosit aceste legături de nedezlegat numite *anateme* pentru a stăvili eresul care voia să sfâşie turma lui Hristos. Anatema osândeşte erezia şi nu omul, deosebind astfel dreapta credinţă de cea mincinoasă.

Dacă unii, în priceperea lor oarbă, nu au putut înţelege tainele lui Dumnezeu şi au adus numaidecât schimbări în credinţă, înseamnă că acolo a dispărut iubirea, căci adevărul şi iubirea o credinţă sunt. Iar credinţa cea adevărată şi vie nu este de două, trei, zece sau mii de feluri, ci una singură: credinţa în Hristos şi Hristos întru Credinţă. Pretinsul drept de a adăuga Crezului Bisericii sau Sfintei Scripturi explicaţii

particulare şi înţelesuri omeneşti, reprezintă un atentat la sfinţenia Bisericii.

Erorile strecurate în învăţăturile despre fiinţa şi lucrarea lui Dumnezeu alcătuiesc o credinţă nouă şi otrăvită, care, ajunsă crezută şi mărturisită, duce la pierderea mântuirii sufletului. Iar Biserica, **drept una şi singura care se îngrijorează întâi de mântuirea omului,** a considerat drept o dovadă de dragoste combaterea şi anatemizarea tuturor credinţelor eretice şi a învăţăturilor schismatice care, vorbind despre Dumnezeu, îndepărtează sufletele de la calea mântuirii.

Ecumenismul cade în păcat de moarte pentru că respinge ori ascunde adevărul Bisericii, adevăr pe care mulţi neortodocşi se străduiesc să-l afle. După dreptate, cuvântul lui Hristos rostit fariseilor se potriveşte şi ecumeniştilor: «*Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că închideţi împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi.*» *Matei 23.13*

Biserica Ortodoxă este Biserica Sfintelor Sinoade A-Toată-Lumea. Cine nu primeşte acest lucru se leapădă de Soboarele Bisericii, de sfinţii care le-au pecetluit, de Predania şi învăţătura lor.

Biserica a dat anateme pentru a apăra Ortodoxia tocmai de ceea ce ierarhii, preoţii şi teologii părut ortodocşi refuză să o mai apere astăzi, adică *de concilieri şi reconcilieri, de înfrăţiri şi simbioze, de adevăruri comune şi interferenţe*

doctrinare, de intercomuniune confesională, eforturi comune şi viziune pluralistă etc. - toate feţe ale ereziilor, multiple forme elegante şi viclene ale uneia şi aceleiaşi fapte: lepădarea de Mântuitorul Hristos şi de Biserica Sa.

✠ Ce cred şi spun ecumeniştii ortodocşi despre anatemele şi afuriseniile date de Biserică tuturor „cultelor", „confesiunilor" şi „creştinismelor"?

Ecumeniştii nu cred că Însuşi Hristos, prin gura Sfinţilor Săi, este Cel ce afuriseşte, blestemă şi dă anatemei orice „religie", „închinare", „cinstire" şi „slujire" în afara credinţei apostolice, credinţa ortodoxă. De obicei ecumeniştii evită aceste subiecte, ori spun că acei „oameni" (nu Sfinţi) sunt cei care au hotărât sfintele canoane ale Bisericii, determinaţi de *interese de castă, prozelitism religios, dorinţa de dominare şi expansiune, ambiţii politice etc.*, nu pentru că ar fi fost insuflaţi de Duhul Sfânt, purtători ai adevărului dumnezeiesc.

Ecumeniştii cred că blestemele, anatemele şi afuriseniile nu au putere adevărată, deplină, lucrătoare şi că aceste legări şi pecetluiri duhovniceşti sunt simple convenţii bisericeşti, „intimidări" şi „abuzuri ale popilor", ce trebuiesc înlăturate în scopul „reconcilierii" şi al „comuniunii" ortodoxiei cu ereticii şi păgânii.

Toţi ortodocşii ecumenişti nu cred că blestemele, anatemele şi afuriseniile (mai) sunt valabile în zilele noastre. Cu alte cuvinte, ei dau de înţeles că păgânii şi ereticii, vădiţi în trecut drept apostaţi de către Sfinţii Părinţi ai Bisericii, nu ar mai fi aceiaşi păgâni şi eretici ca cei de astăzi, deşi păstrează neschimbate aceleaşi rânduieli apostate.

Ortodocşii ecumenişti cred că blestemele, anatemele şi afuriseniile sunt *regretabile erori, greşeli ale istoriei, mărturii ale extremismului fanatic, fapte nechibzuite, atitudini pripite.*

Biserica însă a dat anateme pentru a deosebi Ortodoxia de orice erezie, adică de înnoirile şi schimbările învăţăturilor statornicite despre Sfânta Treime, Naşterea, Răstignirea şi Învierea Mântuitorului; Maica Domnului, Apostoli şi Sfinţi, Cruce, icoane – învăţături care odată răstălmăcite, abat sufletele de la calea mântuirii.

✠ Bine, dar atunci numai ortodocşii au „monopol" asupra creştinismului? Nu e aceasta o viziune îngustă, discriminatorie, egocentrică şi exclusivistă?

Dacă privim comparativ lucrurile, între sectarii care spun că *doar ei se vor mântui* şi ecumenismul care spune că *toţi se vor mântui*, tocmai viziunea ortodoxă este cea echilibrată atunci când zice că *nu toţi ortodocşii se vor mântui şi nu*

toţi ceilalţi se vor osândi[21]. Biserica nu lasă mântuirea sufletului în raţiunile oamenilor, ci în judecăţile tainice ale lui Dumnezeu.

În al doilea rând, nu omul ortodox, ci Hristos are cârma Creştinismului. Însă Hristos nu e undeva în cer, de unde a lăsat Papei sau lui Luther, Iehoviştilor, Mormonilor sau ecumeniştilor din CMB conducerea Creştinismului. Hristos e printre noi, e aici în lume, de la Facere până la Apocalipsă, e Trupul cel Viu în Tainele Bisericii.

Ceea ce ecumenismul nu vrea să arate lumii este virtutea de căpătâi a Creştinismului: că nu e al oamenilor, nu e un partid sau o fundaţie, să fie al cuiva. Creştinismul întemeiat de Hristos nu e o unire a oamenilor cu oamenii, ci e o chemare la viaţă, o înviere, o restaurare lăuntrică, este o luptă a omului cu sinele pătimaş pentru „a fi" sau „a nu fi" întru Hristos, e (re)naşterea omului înnoit în harul Duhului Sfânt.

Într-adevăr, în Creştinism un „monopol" există, însă nu e al oamenilor, ci **este lucrarea (minunea) văzută a harului lui Dumnezeu, săvârşită doar prin dreapta credinţă.** Aşa se face că NUMAI în Ortodoxie avem sfinţi cu sfinte moaşte, NUMAI în Ortodoxie apa sfinţită

---

[21] Sfântul Lavrentie de Cernigov spune că evreii care se vor împotrivi Antihristului vor câştiga mântuirea, considerându-se, prin pogorământ, botezaţi în propriul sânge vărsat pentru adevărul credinţei, la fel ca mucenicii primelor veacuri sau ca tâlharul de pe cruce.

(agheasma) nu se strică şi NUMAI la ortodocşi vine de Paşti Sfânta Lumină a Învierii. Este oare „îngustă”, „fanatică” sau „habotnică” Ortodoxia pentru că Dumnezeu a binevoit ca aceste minuni văzute să se petreacă doar într-însa?

Creştinismul dreptmăritor e unic, ca o *comoară de mult preţ* pe care o dobândeşti sau nu, ca o *haină de nuntă* (botezul) pe care o îmbraci sau nu, e un *untdelemn* (faptele bune) prin care-ţi luminezi candela sufletului sau nu. E vinovată atunci Biserica pentru că Hristos a întemeiat o singură cale, un singur adevăr şi o singură credinţă, sau că cei botezaţi vor câştiga Împărăţia Cerurilor şi numai cei împărtăşiţi cu Hristos vor avea viaţă întru dânşii?

Când cuvântul vestirii e străin, când chemarea la viaţă e rostită de glasul morţii, când Evanghelia este măsluită şi cuvintele Apostolilor falsificate, atunci nu mai putem vorbi de creştinism autentic, de adevăratul Hristos, de mântuire.

Aşa cum unii oameni, la o bucată de sticlă spun diamant, când despuiaţi fiind cred că sunt îmbrăcaţi, când la apă spun vin, când lui Antihrist îi spun Hristos, credem că nu e îngustime sau egoism să-i contrazicem spunând minciunii minciună, ereziei erezie, apostaziei apostazie, să-L numim pe Hristos viaţă şi pe Antihrist moarte.

Da, pentru această lume, *singura cale mântuitoare* a lui Hristos va fi întotdeauna „exclusivistă”, pentru că cere dreapta credinţă şi

fapte bune. Numai iadul nu „discriminează”, ca unul ce aşează ereticul alături de sodomist şi ecumenistul alături de păgân.

Atâta timp cât *Ortodoxia cea veche* înseamnă jertfă, răstignire, unire cu Biserica cea Una, răzvrătire împotriva păcatului şi neîmpăcare cu duhul acestei lumi, iar *Ortodoxia cea nouă* înseamnă schimbarea rânduielilor, înnoirea învăţăturilor de credinţă, transformarea Creştinismului în creştinisme şi a Bisericii în biserici, nemărturisirea adevărului, împăcarea cu apostazia şi apostaţii acestui veac -, cu uşurinţă vom putea deosebi adevărul de minciună, lumina de întuneric, calea strâmtă către Împărăţia Cerurilor de drumul universal şi „nediscriminatoriu” către iad.

Ca să învieze, Hristos a murit răstignit de mâna celor care Îl aşteptau să I se închine. Ca să fie răstignit, Hristos a fost trădat de cel care ar fi trebuit să-L propovăduiască lumii. Dacă Adevărul a stat întemniţat în numele „dreptăţii”, dacă umaniştii au ucis pe Fiul Omului şi Creatorul a fost scuipat şi pălmuit de făptură, înseamnă că Ortodoxia în creştinismul său este cea mai de preţ „nebunie” şi „rebeliune”, este de fapt răsturnarea „normalităţii”, „virtuţilor” şi „credinţelor” acestei lumi.

Un „creştinism” atractiv şi plăcut, prieten al lucrurilor lumeşti, descătuşat de rigiditatea Evului Mediu şi de judecăţi pesimiste privind oamenii şi păcatele lor, ei bine, un astfel de

creştinism nu va mai considera *creştini* pe cei „anti”, pe cei „învechiţi”, pe cei care-şi apără Biserica şi credinţa invocând „istoria” sau „umbre ale trecutului”. Sub asemenea mentalităţi, încet-încet, atitudinea trădătorilor devine normală, corectă, „ortodoxă”.

✠ Prin manifestările lor, nu antiecumeniştii, nu habotnicii, nu ultraortodocşii sunt cei care se opun dialogului, deschiderilor religioase, absolut normale într-o societate emancipată?

Dacă termenii de *antiecumenist* şi *ultraortodox* de mai sus înseamnă respectarea, păstrarea şi propovăduirea învăţăturii de credinţă şi a rânduielilor Sfinţilor Părinţi, răspunsul la întrebare este negativ. **Ortodocşii nu se împotrivesc dialogului Ortodoxiei cu diverse culte şi religii, ci negocierii credinţei şi schimbării Ortodoxiei.**

Din păcate, ortodocşii naivi aud informaţiile despre ecumenism din exterior, filtrat, amestecat, neînţelegând prea bine ce înseamnă „roadele dialogului”, „intercomuniunea”, „charta oecumenică”, decât că e ceva „de bine”. Ortodocşii de rând nu-şi dau seama că nu pot avea o părere reală şi obiectivă, atâta vreme cât nu pot participa la întrunirile, dezbaterile şi negocierile ecumeniste şi nici nu li se arată

documentele oficiale pe care „reprezentanţii” le semnează.

La fel ca şi în Masonerie, structura Ecumenismului este piramidală, adică cei de jos habar nu au ce hotărăsc şi ce fac cei de sus, cei micuţi „ştiind” doar ceea ce li se spune. Manipularea este evidentă, atâta timp cât sunt ţinuţi în beznă şi îndemnaţi să „asculte” şi să se supună, indiferent ce ar însemna aceasta.

Ortodocşii de rând nu văd că avalanşa de adunări, simpozioane, misiuni şi dialoguri există numai într-o singură direcţie, între ortodocşii „aleşi” şi ecumenism, pe când între ortodocşii ecumenişti şi ortodocşii „tradiţionalişti” nu se organizează nici măcar o singură conferinţă. Începe să se resimtă acel duh ticălos în care „alesul” vorbea de la tribună iar toţi ceilalţi, supuşi, trebuiau să aplaude frenetic absurdităţile debitate.

Dacă ortodocşii ecumenişti se laudă cu idei noi, cu teologii salvatoare, să vină cu ele în areopag, să le supună dezbaterilor, să vedem dacă rezistă argumentelor patristice, nu să ni le comunice pe un ton grav, „oficial” şi implacabil, după ce sunt puse în practică. Aceasta credem că ar fi o atitudine corectă şi de bun-simţ într-o societate creştină „emancipată”.

Vedem cum în rândul ortodocşilor, într-adins se menţine o atmosferă tainică, ceţoasă, o tăcere vinovată ca pe vremea comunismului, în care nimeni nu avea voie să scrie, să vorbească sau să gândească „potrivnic”. Aşadar, dorinţa

noastră este de a chema pe ortodocşii ecumenişti la dialog cu ortodocşii, altfel nu suntem departe de cel mai crunt totalitarism religios „creştin”. Dacă ortodocşii ecumenişti vor continua, ca şi până acum, să ţină cu dinţii de frâiele cu care mână turma Bisericii spre *progres, evoluţie şi preschimbare*, **vor ajunge să ridice mari schisme şi să pricinuiască grele apostazii în Biserică.**

Credinţa în Hristos nu se negociază, ci se crede. Adevărul întru Hristos nu se demonstrează, ci se mărturiseşte. Iubirea întru Hristos nu duce la păcat şi dezbinare.

✠ **Întotdeauna ultimul cuvânt în Ortodoxie îl au sfinţii, modelele autentice de credinţă şi iubire pentru Hristos. Ce spun aceştia despre ecumenism?**

Toate învăţăturile sfinţilor sunt soborniceşti, împărtăşind deopotrivă aceeaşi dogmă a credinţei. În timpurile de prigoană, dintotdeauna Biserica a rânduit spre apărarea turmei dreptcredincioase ridicarea unor ierarhi vrednici şi hotărâţi, care să taie de la rădăcină tot eresul şi dezbinarea.

Cunoaştem viaţa şi minunile Sfinţilor Trei Ierarhi - Vasile cel Mare, Ioan Hrisostom şi Grigorie Teologul, care în secolul IV au dus o luptă grea şi fără încetare pentru adevărata înţelegere şi păzire a dreptei credinţe apostolice, cu privire, îndeosebi, la dogma Sfintei Treimi,

cea mai de seamă Taină a credinţei creştine. Şi învăţătura lor a rămas învăţătură ortodoxă, de atunci, de azi şi de totdeauna.

Atunci când în veacul al XI-lea, episcopul Romei a căzut în erezie şi împreună cu el un întreg Apus, Biserica a rânduit iarăşi învăţători neînfricaţi ai dreptei credinţe, cei *Trei Noi Ierarhi* – Fotie cel Mare (+898), Marcu al Efesului (+1444) şi Grigorie Palama (+1362). La vremea lor, nimeni din cei iscusiţi în catoliceasca filozofie - ridicată de papi la rang de teologie - nu a reuşit a le sta împotrivă sfinţilor în credinţă şi dragoste, în răbdare şi dreaptă mărturisire, *«alegând mai bine să pătimească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceaţa cea trecătoare a păcatului.»* *Evrei 11.25*

Pentru acest veac al şi mai marilor înşelări şi căderi din credinţă, Biserica a rânduit noi *Stâlpi ai Ortodoxiei*, ridicarea unei noi treimi de ierarhi - Ioan Maximovici (+1966), Nectarie de Eghina (+1920) şi Nicolae Velimirovici (+1956) – cei care cu bucurie şi-au pus sufletul pentru oile cele cuvântătoare, nefiind clătinaţi de temeri omeneşti, nebătând în retragere în ce priveşte mărturisirea adevărului şi slujind voia singurului Hristos.

Ei bine, toţi aceşti neînfricaţi luptători mărturisesc cu toată hotărârea, în cuvântul şi scrierile lor, deşertăciunea unirilor pământeşti şi eresul în care se zbate prins ecumenismul.

✠ **Dacă toţi sfinţii mărturisesc ecumenismul drept erezie, înseamnă atunci că toţi ierarhii şi preoţii ecumenişti de astăzi sunt eretici şi că trebuie să fugim de bisericile unde aceştia slujesc?**

Se cuvine ca în tot ceea ce facem să avem scrierile sfinţilor drept ajutătoare şi povăţuitoare spre a împlini porunca apostolească: *«Să fiţi într-un suflet, cugetând una şi fiind părtaşi la pătimirile cele pentru Hristos.»* Filipeni 2.2; 3.10

În Ortodoxie, esenţială este lupta pentru a păstra unitatea Bisericii în dreapta credinţă. Dacă fugind de o erezie, dezbinăm Biserica, pe o altă cale scopul diavolului a fost atins: schisma şi despărţirea de Biserică.

Sfinţii ierarhi pomeniţi mai sus nu anatemizau de la început neregulile, pentru a nu se face tulburare înainte de vreme, ci vărsau lacrimi şi povăţuiau cu blândeţe înainte de a se ridica pentru tăierea din rădăcină a mlădiţelor veştejite. Sfinţii erau primii care luau poziţie împotriva practicilor necanonice sau eretice, dar niciodată nu au făcut schismă în Biserică. Mântuitoarea cale de mijloc este cea care nu se abate nici în indiferenţă sau nepăsare, dar nici în judecată rece sau zelotism.

Scriptura învaţă ca *«de omul eretic, după întâia şi a doua mustrare, depărtează-te, ştiind că unul ca acesta s-a abătut şi păcătuieşte, fiind sieşi osânditor.»* Tit 3.10-11 E limpede că episcopul sau

preotul ecumenist uşor îi influenţează pe cei din jur cu atitudinea neduhovnicească şi îi trage în slăbiciune şi pe alţii, prin propria slăbiciune şi neorânduială.

Însă Scriptura povăţuieşte mai întâi la *calea iconomiei*, *«la întâia şi a doua mustrare»* ca o coborâre vremelnică la slăbiciunea celuilalt, pentru a-l ridica la adevărul din care a căzut. Un singur cuvânt este de ajuns celor sinceri spre a (re)veni la calea mântuirii.

Este uşor a vedea sminteala altora în Biserică, dar înainte de a osândi, să întrebăm ce am făcut noi pentru a opri sminteala. **Nimeni să nu aibă dreptul de a tăia uscata mlădiţă dacă înainte nu a făcut nimic pentru înzdrăvenirea sa**, ca să nu se asemuiască celor cu râvna bună, dar fără de dreaptă socoteală, despre care Apostolul spune: *«Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoştinţă.»*[*Romani 10.2*] **Zelotismul fanatic, chiar pentru dreapta credinţă, este la fel de primejdios ca şi călcarea adevărului.**

«Depărtează-te» este calea acriviei, lăsată acolo unde iconomia nu a izbutit, pentru a nu rămâne şi legiui slăbiciunea ecumeniştilor ca normă. Depărtarea nu înseamnă fugă, ci luptă.

Stăpânirea celor mari asupra celor mici este dată de rânduiala ascultării tuturor de autoritatea Sfintelor Canoane. *Neascultătorii de Hotărârile Sfinte se fac astfel lipsiţi de autoritate.* Deci, în Biserică, nu poate episcopul să dispună, contrar canoanelor, contrar credinţei, de

credincioşi şi de cler. De aceea nu adevăraţii ortodocşi trebuie să fugă din bisericile ecumeniştilor, ci ecumeniştii trebuiesc fugăriţi din biserica cea ortodoxă.

Şi pentru ca nimeni să nu se smintească înainte de vreme sau să lucreze după cugetul său, arătăm hotarul ce desparte iconomia de acrivie, mustrarea de depărtare, răbdarea de luptă, în cazul ecumenismului eretic: **împărtăşirea ereticilor din acelaşi potir cu ortodocşii**. *Când veţi vedea pe eretici (catolici, uniaţi, protestanţi, monofiziţi) împărtăşindu-se din potirul ortodox*[22]*, să cunoaşteţi că acolo se lucrează toată hula şi apostazia.*

Ereticii au amăgit pe mulţi cu uşurinţă, rostind formulele ortodoxe de rugăciune, deşi nu credeau deloc în conţinutul lor, la fel cum ecumeniştii reproduc citate din Sfinţii Părinţi, dar nu le primesc în chip real înţelesul.

De pildă, alături de un ortodox, catolicii sau protestanţii pot foarte uşor să rostească rugăciunea „Tatăl nostru”, chiar dacă nu cred în acelaşi „tată”, căci de ar crede, s-ar lepăda de ereziile lor şi ar veni la botezul Bisericii Ortodoxe. Însă puşi să rostească Crezul Bisericii, cu siguranţă toţi ereticii vor da înapoi fiindcă *«ei mărturisesc că-l cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele lor Îl tăgăduiesc»*[Tit 1.16], căci această scurtă mărturisire a Crezului arată nu numai forma, ci şi esenţa Hristosului din Treimea Bisericii.

---

[22] Numai dacă n-au primit mai-nainte botezul Bisericii.

De aceea ecumenismul este cea mai perfidă manifestare a eresului, fiindcă lucrează formele evlaviei creştine într-un alt duh, căutând o altă unitate, „împărtăşind" înşelător din potirul ortodox pe cei care nu mărturisesc Crezul şi nu cred în Hristosul Ortodoxiei.

Iar ierarhii şi clericii ecumenişti care vor *«păcătui vânzând sânge nevinovat»*[Matei 27.4] se vor face asemenea lui Iuda, cel care L-a „dăruit" pe Hristos „religioşilor" vremii zicând: *«Ce voiţi să-mi daţi şi eu Îl voi da în mâinile voastre? Iar ei i-au dat treizeci de arginţi.»*[Matei 26.15]

Aceşti clerici nu vor fi *«făcătorii de pace»*, ci trădătorii *«prin care vine sminteala»*[Matei 18.7] în Biserică, cei despre care Scriptura povăţuieşte: *«Feriţi-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. După roadele lor îi veţi cunoaşte.»* [Matei 7.13-16] De aceea *intercomuniunea*, adică împreună-împărtăşirea ortodocşilor cu ereticii este apogeul căderii şi semnul de început al luptei pentru apărarea dreptei credinţe în Biserică.

Din păcate, strădaniile ecumeniştilor ortodocşi spre aceasta se îndreaptă, spre căderea sub ocara Mântuitorului atunci când vor oferi Mărgăritarul Împărtăşaniei ereticilor.

Însă nu vor dobândi cununile virtuţii, ci pătimi-vor întocmai ca cei despre care Evanghelia spune: *«ca nu cumva să-l calce în picioare şi, întorcându-se, să vă sfâşie pe voi.»* [Matei 7.6]

PARTEA A DOUA

DESPRE ECUMENISMUL ORTODOX

„Refuzăm a primi ideea ca măcar una din Tocmelile Bisericii ar fi perimată, ori cel puţin căzută în desuetitudine şi ca atare supusă revizuirii. Aceasta înseamnă a te aşeza pe tine deasupra Bisericii şi a opune experienţa ta personală - limitată de contingenţele fizice - experienţei sfinte, veşnice şi călăuzită de Duhul Sfânt, a Bisericii. Niciodată Sfintele Soboare A-Toată-Lumea n-au afirmat perimarea vreunuia din canoanele formulate mai înainte, chiar dacă mai sunt unii care caută să reducă Biserica la măsura lor personală, nu pe sine la măsura Bisericii - situându-se prin aceasta în afara Bisericii şi încetând de a mai participa la viaţa harului."

Cuviosul Arhiereu Tit Simedrea
(+1971)

✠ Există ecumenism ortodox?

ceastă formulare este foarte înşelătoare. Vedeţi, *„ecumenismul ortodox”* există aşa cum auzim că există şi biserica ... baptistă, adventistă, iehovistă etc., partid creştin, sfânta Românie, naţie mesianică, evoluţionism teist, unitate în diversitate, homosexuali creştini, masoni creştini, yoga creştină, fundamentalism creştin etc. *„Ecumenism ortodox”* este o formulare înşelătoare şi nelegitimă, născocită pentru a înşela prin auz înţelegerea minţii.

Trebuie să deosebim aici două lucruri:

1. Esenţa problemei este de fapt ce *ortodoxie* propovăduieşte „ecumenismul ortodox”, despre ce Hristos vorbeşte biblia ecumenistă, adventistă, iehovistă, etc. În adevărata Scriptură, în adevărata Ortodoxie, în adevărata Biserică nu poate încăpea eresul, minciuna şi înşelarea, de aceea toţi catolicii, sectarii, sodomiştii, masonii şi ecumeniştii au fost nevoiţi să-şi rescrie propria biblie, propriul creştinism, să-şi redefinească propriul „hristos” care să-i „mântuiască” cu tot cu păcatele lor de erezie, hulă şi apostazie.

2. Ortodocşii care cred în „ecumenismul ortodox” sunt înşelaţi de o metaforă, de un concept. Practic, *ecumenismul ortodox* este antiortodox, creştinismul Consiliului Mondial al Bisericilor este anticreştin, „ceilalţi” hristoşi sunt antihrişti.

Căutând doar la formă, doar la auz, „ecumenismul ortodox” pare *«frumos la vedere şi bun la gust»*[Facere 3.6], însă oprindu-ne doar aici, pierdem înţelesul, nu mai vedem dincolo de masca „binelui” chipul *diavolului*, cel iscusit în a îmbrăca blasfemia în frumoase cuvinte creştineşti.

De fapt, „ecumenismul ortodox” este numele unui plan, al unei lupte dusă dinlăuntrul Bisericii prin ortodocşii trădători şi înşelaţi, prin ortodocşii neobişnuiţi cu citirea Sfinţilor Părinţi, prin ortodocşii care învaţă creştinismul de la televizor, prin ortodocşii care se spovedesc la duhovnici delăsători sau ecumenişti, prin acei ortodocşi prostiţi de formulările antagoniste ale noului veac: *«Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă, ci – dornici să-şi desfăteze auzul – îşi vor grămădi învăţători după poftele lor, şi îşi vor întoarce auzul de la adevăr şi se vor abate către basme.»* [Timotei 4.3-4]

✠ Cum poate un ortodox să devină ecumenist?

edem cum ecumenismul sapă în minţile ortodocşilor un anumit tipar, o schimbare de mentalitate uşor de identificat. La început, ortodoxul ecumenist crede că toate religiile, respectiv toate „creştinismele” şi „bisericile” sunt bune, drepte, adevărate, mântuitoare. **Mai departe totul e „logic”**, căci

ajunge uşor la convingerea că toţi „dumnezeii" sunt Dumnezeu, că toţi hristoşii sunt Hristos, că toate „creştinismele" sunt Creştinism şi că toată suflarea se închină, se roagă şi cinsteşte acelaşi Dumnezeu căruia I se închină şi ortodocşii, ceilalţi însă numindu-l cu nume diferit, fiecare pe limba lui.

Deja aici ortodoxul a gustat din mărul eresului, fiind atras nu de dreptatea şi adevărul *credinţei celei una*, ci de lucrarea universalizării, de râvna socială către globalizare, de dorinţa de a înfăptui o credinţă democratică, pe toate gusturile, un nou creştinism care să-i împace şi să-i unească pe toţi „creştinii", chiar şi pe cei necreştini.

Citind prin Scriptură că *«în cer multe locaşuri sunt»*[Ioan 14.2], ortodoxul ecumenist înţelege după o simţire umanist-pietistă că toţi se vor mântui în credinţa lor, că Dumnezeu, milostiv fiind, îi va mântui pe toţi, că doar toţi au crezut, toţi s-au rugat, toţi au postit, toţi au făcut bine, toţi sunt buni. Sau că în nesfîrşita-I bunătate, Dumnezeu nu va avea „curajul" şi „răutatea" să fie (şi) drept, că Hristos nu gândeşte egoist şi nu va osândi la iad pe „cei ce cred", nici nu va judeca lumea „după dogme, canoane şi norme".

Că cel mai important e să ai „inimă bună", să fii „bun la suflet", trecând peste dreapta-credinţă, care, în opinia ortodoxului ecumenist, e doar o „treabă popească", „convenţionalism rigid şi absurd".

Inima ortodoxului ecumenist este mânată de acelaşi „bine” ca al marilor eretici ai vremii, care au crezut că apără şi fac un mare bine creştinismului dacă aduc înnoiri şi schimbări în învăţătura Apostolilor.

Numai că un astfel de „bine” umanist, o astfel de *ortodoxie* după mintea omului nu mai este nicidecum mântuitoare pentru sufletul înşelat al ecumenistului.

✠ De ce aleg atunci ortodocşii să fie ecumenişti?

rtodocşii ecumenişti sunt de două feluri: naivi şi trădători.

Trădătorii sunt acei ortodocşi care cunosc adevărul, însă aleg minciuna asemenea lui Iuda, de dragul unui profit sau câştig lumesc: bani, putere, medalii, recunoaştere, intrarea în cercuri influente, respect din partea celorlalţi, senzaţia că participă la hotărâri ce vor schimba întreaga lume, că li se vor ridica statui şi le va rămâne numele scris în istorie[23]. Evident că ecumenismul „investeşte” mai ales în profesori de teologie şi clerici cu trecere şi influenţă în lumea ortodoxă.

Cei naivi sau simpli sunt masa de manevră a primilor, fiindcă în simplitatea lor păcătuiesc prin necunoaştere, de vreme ce nu cunosc nimic (ori vag) despre Credinţa Ortodoxă şi sunt

---

[23] Cu astfel de pofte sunt mânate şi sufletele masonilor.

convinşi că „fac bine”. Aceştia nu ştiu şi nu cred că Ortodoxia vine de la Hristos prin Apostolii care au întemeiat şi dat rânduielile Bisericii.

Naivii sunt racolaţi dintre cei *„corecţi civic”*, dintre cei care respectă *„adevărul mulţimilor”*, *„pacea lumii”*, *„dreptatea democraţiei”*, dintre cei care pun mai presus de Ortodoxie sau o înţeleg prin *armonia, pacea, reconcilierea, progresul, democraţia şi unitatea* acestei lumi.

Aceşti sărmani ajung nişte reeducaţi care nu cunosc nimic despre vieţile Sfinţilor, nu ştiu cum şi cu cine au luptat Mărturisitorii pentru apărarea Ortodoxiei, nu ştiu că Mucenicii cu însuşi sângele lor au pecetluit această Ortodoxie de care astăzi se leapădă aşa uşor.

Toţi ortodocşii ecumenişti se tem de părerile lumii şi de dispreţul „majorităţii”, le e frică de „puterea” trădătorilor, se înfricoşează să contrazică oficialităţile (civile, bisericeşti, europene) care impun legi sau hotărâri apostate, se tem să nu „discrimineze”, se înfricoşează de greaua cruce a răbdării batjocurii şi ocărilor, le e ruşine să fie numiţi *„extremişti”*, *„fanatici”*, *„fundamentalişti”*, *„expiraţi”*, *„provinciali”*, *„răzvrătiţi” şi „habotnici”* pentru credinţa cea dreaptă întru Hristos.

Ortodocşii ecumenişti nu-şi riscă pentru mărturisirea Ortodoxiei liniştea, confortul, comoditatea, salariul, prieteniile, nu-şi dau nimic pentru apărarea lui Hristos, nici sângele şi nici viaţa.

✠ Nu are nevoie Ortodoxia de ecumenism, ca să fie mai cunoscută de lume, mai respectată, mai apărată?

rtodoxia nu are nevoie de respectul şi de admiraţia oamenilor, ci de pocăinţa lor.

Sunt ierarhi şi preoţi care sunt de acord cu ecumenismul motivând că aşa apără şi păzesc Biserica. Dar Biserica nu poate fi apărată cu armele păcatului, căci ea este ocrotită de Însuşi Hristos cu armele cele dumnezeieşti-omeneşti. Nu poţi dobândi cele ale Harului lucrând cu cele ale hulei.

Ecumenismul nu propovăduieşte Ortodoxia, ca să o poată face cunoscută celor neortodocşi, ci ecumenismul popularizează pe întinsul pământului un amestec (sincretism) de creştinism, un amalgam de ortodoxie cu protestantism şi cu new-age, o nouă ortodoxie blazată, reconciliantă, tolerantă, căldicică, searbădă, pragmatică, o cu totul altă ortodoxie, cea pătrunsă de binele antihristic şi pe gustul acestei lumi.

Drept dovadă, ecumenismul nu a adus până acum pe nimeni la Botezul ortodox, în schimb a dus pe mulţi ortodocşi la lepădarea de Crezul Ortodoxiei.

Cunoaşterea Ortodoxiei nu vine prin reclamă şi publicitate, ci prin credinţa cea sinceră şi adevărată, iar „cartea de vizită" a Ortodoxiei stă de două mii de ani la vedere pentru toţi:

păstrarea adevărului, minunile credinţei, sângele Sfinţilor şi iubirea care mântuieşte întru Iisus Hristos. Ortodoxia fiind sfântă şi desăvârşită, nu caută vreun ecumenism sau vreo credinţă „salvatoare” în afara ei.

Nu ecumenismul sau ecumeniştii reprezintă glasul Ortodoxiei, ci viaţa, cuvintele şi minunile Sfinţilor. Ortodoxia nu are nevoie de organizaţia ecumeniştilor ca să fie a-tot-cuprinzătoare, căci universalitatea *credinţei celei una* este de două mii de ani desăvârşită prin propovăduirea Apostolilor, făcând ca până astăzi Biserica lui Hristos cea Ortodoxă să fie prezentă în fiecare ţară şi pe fiecare continent al acestui pământ.

✠ Cum putem deosebi un arhiereu, preot, stareţ, teolog ortodox de unul ecumenist?

Cel ecumenist, în loc să arate credincioşilor şi necredincioşilor (public şi în taină) că toate credinţele, spiritualităţile, cultele, confesiunile, religiile şi „bisericile” din afara Bisericii sunt mincinoase şi viclene, el dimpotrivă, participă la întruniri, conferinţe şi programe socio-culturale, încheie tratate şi alianţe, caută că câştige simpatii şi laude linguşitoare din partea ereticilor, deformând învăţăturile sfinţilor şi adevărul întru Hristos.

Ortodocşii ecumenişti cred şi spun (public ori în taină) că adevărul, dragostea, dreptatea lui Hristos Dumnezeu există nu în singura Biserică

apostolică, ci în toate credinţele, în toate „bisericile” sau în toate religiile acestei lumi.

În general, ecumeniştii ortodocşi au o replică favorită, cea a *„iubirii necondiţionate”*, în care Dumnezeu îi iubeşte pe toţi, *aşa cum sunt*. Înşelare mai mare nici că se poate, deoarece Însuşi Hristos a arătat că iubeşte omul, dar urăşte păcatul omului, iubeşte pe eretic, dar urăşte erezia, iubeşte pe păgân, dar urăşte păgânismul.

Iubirea lui Hristos nu este despărţită de adevărul lui Hristos. Hristos nu iubeşte împotriva adevărului şi nu lucrează adevărul împotriva iubirii. Hristosul Bisericii ne-a arătat o iubire de adevăr şi un adevăr al iubirii, nu o iubire oarbă, globală, o iubire care îmbrăţişează totul de-a valma, dimpreună cu minciuna, hula şi apostazia.

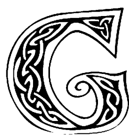
Ortodocşii ecumenişti sunt duplicitari, voind să slujească şi lui Mamona şi lui Hristos: cinstesc icoanele, însă se roagă împreună cu cei ce hulesc icoana, se roagă Maicii Domnului, însă se îmbrăţişează cu hulitorii Maicii Domnului şi ai Sfinţilor, poartă la gât crucea, dar aprobă învăţătura hulitorilor de Sfânta Cruce.

Ecumeniştii români sunt de obicei instruiţi, trimişi la „specializare” în instituţiile protestante sau catolice. Aşa s-a ajuns ca teologii ortodocşi, viitorii preoţi sau episcopi, să nu mai crească la sânul Bisericii, ci să se trezească bursieri sau masteranzi în mijlocul

campusurilor universitare apusene, pline de duhoarea raţionalismului şi a decăderii spirituale, fără putinţa de a mai gusta din viaţa duhovnicească întru Hristos, singura care naşte adevărata Teologie. Şi aşa s-au înălţat ca fumul în Biserică, „teologi de şcoală nouă”, cu minţile pline de filozofie protestantă şi cu inimile golite de taina ortodoxă, ajungând să vadă învăţăturile dogmatice drept simple formulări rituale, nu adevăr revelat şi mântuitor.

De aceea, orice cleric sau laic, ce vrea să se numească ortodox fără a urma Predania vie a Sfinţilor Părinţi, este un intrus, un păstor năimit în turma lui Hristos.

✢ Cum vorbeşte şi cum arată un episcop, preot, duhovnic, profesor sau teolog ecumenist? Care le sunt expresiile preferate în limbajul zilnic?

răirea ecumeniştilor este moale, sensibilă, grijulie, duplicitară, presărată cu exagerată căldură şi vizibilă prefăcătorie, uneori dimpotrivă – limbaj de cancelarie, prompt şi funcţionăresc, rece şi expeditiv; în predici – pacifişti şi lacrimogeni, imploră şi înduioşează, exagerat de slugarnici sau trufaşi. Seamănă izbitor cu nişte politicieni îmbrăcaţi în veşminte.

După înfăţişare arată prosperi, bine hrăniţi, deseori tunşi, raşi sau cu barbă de artist.

Umaniști convinși și nițel filantropi, sunt mari ctitori de spitale, azile, instituții culturale (cu banii CMB). Sunt prezenți în primele rânduri la întruniri, conferințe și simpozioane, în care nu se pomenește nimic despre Hristos, pătimire, mucenicie, dreapta-credință. Evită cu grijă subiecte precum: erezie, apostazie, păgânism, materialism, sincretism, laicism, globalism, liberalism, pecetluire, sionism, comunism, new-age, masonerie.

Totdeauna se recomandă penibil sau nu scapă să amintească că sunt absolvenți a două-trei facultăți, masteranzi sau doctori ai unor universități, bineînțeles occidentale (în special Franța, Germania, Anglia, Italia, Elveția).

Ecumeniștii ortodocși sunt neutri, vorbesc ambiguu, la modul general, folosind cuvinte multe și frumoase din care nu înțelegi nimic concret; văd un viitor pașnic și liniștit al Bisericii (o să fie bine, e bine așa, să fim buni), dar îi trădează o supunere superstițioasă față de oficialități (religioase și politice), venerează tot ce înseamnă mărire, putere, legislație, ordin și ordine, chiar dacă prin acestea se aduc prejudicii Bisericii lui Hristos.

Sunt liberaliști și progresiști, nu îndeamnă la o nevoință trupească (post, rugăciune, metanii, citire din Sfinți Părinți) mai hotărâtă, ci la una simbolică, dezleagă ușor la împărtășanie, dezleagă posturile, scurtează Liturghia și slujbele, silind în schimb la a cumpăra multe lumânări și a face multe donații bisericii.

Sunt „şmecheri”, „descurcăreţi”, corupţi, grijulii cu mofturile „puternicilor” şi osârdnici cu săracii. Trăiesc în lux şi huzur, propovăduind sărăcia şi milostenia.

Nu sunt frământaţi de problemele prin care trece Biserica[24], nu dau nici un răspuns ferm şi nu au vreo atitudine hotărâtă faţă de invazia sataniştilor, a masonilor, a desfrânaţilor, apostazia Europei şi ofensiva împotriva creştinismului şi a creştinilor[25].

Altminteri, majoritatea ecumeniştilor ortodocşi sunt masoni, membri în *Lions Club* sau *Rotary Club*[26], sau teozofi, yoghini, practică radiestezia, reiki, bioenergia şi alte terapii alternative (îl văd pe Hristos şi nu pe dracul în spatele „energiilor” sau a „forţei”), ori „cercetează” şi sunt „pasionaţi” de practici orientale şi păgâne.

Văd Biserica şi Ortodoxia ca pe o proprietate personală, cu care pot face orice. Exploatează financiar superstiţia şi obedienţa ortodocşilor naivi sau ameninţă cu blesteme şi mari necazuri

---

[24] Pentru ei, singura problemă a Bisericii e că încă nu s-a „integrat”...

[25] De exemplu *clonarea, evoluţionismul teist, legile, învăţământul şi politica anticreştină, discriminarea, homosexualii, pecetluirea cu 666, new-age, rockul, drogurile* sau *Harry Potter, Codul lui DaVinci, Evanghelia lui Iuda* etc., etc., etc.

[26] Cele două *„cluburi”* sunt pepiniere de recrutare, pregătesc mentalitatea şi fac „antrenamentul” pentru intrarea în Masonerie.

pe cei ce le spun adevărul în faţă sau li se împotrivesc.

Sunt râvnitori în a dobândi un anume pragmatism „creştin”, similar celui catolic şi protestant, acela de a zidi cât mai mult, de a ridica cât mai sus, de a construi Împărăţia Cerurilor aici pe pământ. Aşa ajung să fie biruiţi de spiritul antreprenorial, confundând marketingul şi abilitatea managerială cu virtuţile creştineşti.

Nu au graiul bisericesc, cel al Patericului, ci un limbaj prea „teologic”, unul încărcat, modernist, politicianist, plat, amestecat, europenizat, cu referinţe şi modele de morală lumeşti (artă, modă, filme etc.) sau cu „sfinţi” şi personaje din alte credinţe şi religii. Le e ruşine să umble în reverendă şi cu barbă.

Ceea ce ei socotesc a fi dragoste de oameni nu este, în esenţă, nimic altceva decât dragoste pentru lume. Dacă-i priveşti adânc în ochi, vei vedea o ruşinare, o ezitare, o ascundere, o mustrare lăuntrică a conştiinţei care vine din trădarea credinţei întru Hristos.

Atenţie, când vorbesc despre Biserică sau creştinism nu folosesc precizarea *Biserica ortodoxă* sau *Creştinism ortodox!* Totdeauna vorbesc cu dublu-înţeles, concluzia putând fi interpretată în mii de sensuri.

✠ Cum se comportă un episcop, preot sau duhovnic ecumenist?

Evită cu îndârjire orice adunare unde ar putea fi întrebat sau ar trebui să dea lămuriri publice despre erezia ecumenistă, despre valabilitatea dogmelor ortodoxe astăzi, despre actualitatea şi aplicarea Canoanelor Bisericii, despre înnoirile şi schimbările din Ortodoxie, despre inovaţiile eretice din învăţământul teologic, seminarii şi facultăţi, despre noua legislaţie internă a Bisericii.

Sunt lideri, organizează sau iniţiază programe de „înfrăţiri" cu diferite culte (erezii) sau religii, vizite „bi-" sau „trilaterale", tabere ecumeniste de „reeducare" în aşezămintele sociale sau religioase din Apus (Assisi, Fatima, Medjugorie, Taizé, Bose etc.); leagă strânse relaţii de prietenie şi ajutorare cu societăţi, frăţii şi fundaţii cu nume obscure, în care nu se pomeneşte nimic de Hristos şi de dreapta credinţă, ci doar de pace, conciliere, „convieţuire", „egalitate", „fraternitate" etc., idealuri omeneşti în care nu se caută mântuirea.

Se feresc ca de foc de răspunsuri clare şi curajoase pentru apărarea Ortodoxiei, răspunsuri care ar supăra pe eretici şi ar îmbărbăta pe ortodocşi. Nu cred în negreşelnicia Bisericii, nici în sfinţenia Sfinţilor, numindu-i *„extremişti"*, *„habotnici"*, *„fanatici"*, *„expiraţi"*, *„cuprinşi de delir mistic"*.

În discuţii, ecumeniştii teologi încearcă să intimideze, să-şi impună părerile, să-şi creeze o „autoritate” prin invocarea numărului de facultăţi, masterate şi de doctorate făcute, a limbilor străine ştiute, a numărului de cărţi scrise, a diplomelor şi medaliilor dobândite prin a sinelui „cultură şi ştiinţă”.

Amintim aici teologilor ortodocşi implicaţi în tentativele ecumeniste de recunoaştere eclezială, că o diplomă de carton sau o medalie de tablă nu le conferă infailibilitate pe viaţă sau imunitate la eresuri, că ştiutorii de citate şi definiţii sunt primii răpuşi de neînduplecatul duh al *raţionalismului*. Dimpotrivă, să ia aminte la marile căderi ale ereziarhilor, toţi ierarhi, arhimandriţi, preoţi cu multă carte, care din prea multă teologie înaltă au căzut din cele ortodoxe şi smerite.

Ecumeniştii ortodocşi promovează înnoiri în Biserică, laicizează, scurtează, umanizează, fac mai practice, mai confortabile, mai comode: slujbele, predicile, scrierile, pictura Bisericii, portul şi graiul monahilor. Au o deosebită plăcere să modernizeze mănăstirile prin internet şi TV, prin tehnică şi industrie, să le transforme în exploatări agro, zoo sau forestiere, îndeletniciri aducătoare de grijă şi împrăştiere, sau de trândăvie şi confort, adică ucid cu totul vieţuirea călugărească.

✠ Ce legătură pot avea călugării cu ecumenismul?

Monahii ortodocşi sunt primii care pătimesc din cauza ecumenismului şi ultimii care vor rezista în calea lui.

În primul rând, monahul ortodox este *creştinul* care nu are ce pierde, căci toate le-a lăsat pentru Hristos – casă, mamă, tată, funcţie, avere, influenţă, putere. Singurul lucru de preţ pentru care se nevoieşte, se roagă, vieţuieşte şi moare este Hristosul Ortodoxiei.

Monahul ortodox este *creştinul* care, auzind zilnic glasul Evangheliei, viaţa şi învăţăturile Sfinţilor Părinţi, dobândeşte „cugetul Bisericii", înţelegerea cea după adevăr a dreptei credinţe.

Dintotdeauna credinţa Bisericii a rezistat prin mărturia monahilor[27] şi mucenicia lor. Până astăzi, orice abateri sau înnoiri întru cele ale credinţei sunt semnalate şi combătute mai întâi de monahii Ortodoxiei, care într-un cuget mărturisesc într-un glas adevărul cel neştirbit al Bisericii lui Hristos.

---

[27] Amintim spre luare-aminte viaţa Sfântului Maxim Mărturisitorul (+662), simplu monah care a mărturisit de unul singur dreapta credinţă înaintea unui întreg sinod căzut în erezia care susţinea că în Hristos este numai o singură voinţă (monotelism), stăruind în dreapta credinţă şi biruind până la urmă (chiar cu mâna şi limba tăiate) asupra mulţimilor de preoţi, arhimandriţi şi arhierei eretici. Biserica îl prăznuieşte la 21 ianuarie.

Nu întâmplător, călugării Sfântului Munte Athos, cu cei din Grecia, Serbia, Bulgaria, Rusia, America, România şi din toate celelalte ţări ortodoxe, împărtăşesc astăzi aceeaşi gândire asupra ecumenismului, numindu-l hotărât şi fără ezitare *erezia ereziilor*.

Însă contra-ofensiva ecumeniştilor este perfidă şi amăgitoare, căci văzând că pe tărâmul teologiei, al Scripturii şi Predaniei pot pierde ruşinos lupta datorită lipsei de argumente, au ridicat o luptă de denigrare a monahismului.

Astfel, sub un îndemn făţarnic la ascultare şi supunere, unii ierarhi ecumenişti trădători caută să bage pumnul în gură şi să instaureze cu sila, sub ameninţări, teroare şi şantaj, **dictatura ecumenismului în monahism şi în Biserică.**

Deja pentru *cei mulţi*[28] ecumenismul a devenit „politică de stat", a devenit „ortodoxie", aşadar rezistenţa împotriva „noii ortodoxii" este socotită drept schismă şi răzvrătire, monahii antiecumenişti devenind „oficial" nişte personaje mai periculoase decât teroriştii.

Vedem cum roadele ecumenismului s-au copt, iar viclenia, duplicitatea, dublul-gândit şi dublul-vorbit au atins maximul: trădătorii au ajuns să strige „trădare", ereticii au ajuns să acuze pe dreptmăritori de erezie, apostaţii pe ortodocşi de apostazie, călcătorii de adevăr vor

---

[28] *«Intraţi prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta şi lată este calea care duce la pieire şi* ***mulţi*** *sunt cei care o află.» (Matei 7.13)*

„dreptate”, schismaticii strigă „nu faceţi schismă”, iar iubirea ecumeniştilor varsă sânge de frate.

În chip ciudat, toleranţa şi dragostea cu care reprezentanţii ortodocşi se laudă atât de mult şi pe care o arată ereticilor peste hotare, se transformă în cea mai cruntă prigoană atunci când „liderii” se întorc acasă la fraţii care nu sunt de un cuget cu dânşii.

Nu e greu de înţeles de ce astăzi Monahismul românesc a ajuns să nu mai aibă voie să existe, să scrie şi să mărturisească fără a avea „legitimaţie” sau „autorizaţie”. Iar cei care nu se supun „directivelor” ajung să pătimească tratamente desprinse din cunoscutul tipic comunist: bătăi, daţi afară din mănăstire sau din eparhie, dezbrăcaţi, opriţi de a mai sluji ca preoţi, de a mai spovedi, denigraţi ca „inculţi”, „răzvrătiţi”, „proşti”, „bolnavi de misticism”, „schismatici”, „talibani”, „fundamentalişti”, „nebuni”, „înşelaţi” etc.

Nu putem trece cu vederea nici credinţa cea vie şi nezdruncinată a părinţilor români contemporani, prigoniţi prin cele mai mârşave mijloace pentru viaţa şi mărturisirea lor ortodoxă: **Arsenie Papacioc din Techirghiol, Adrian Făgeţeanu (fost) la Antim, Iustin Pârvu din Petru Vodă, Antim de la Sihăstria, Calistrat Chifan de la Bârnova, Eftimie Mitra de la Huta -** şi lista este din ce în ce mai lungă.

Pătimirile Părinţilor de mai sus sunt de fapt ispitele noastre, cu care alegem să ne luăm sau

nu la trântă, ispitiri care lasă deocamdată să se vadă doar vârful ascuţit al unui aisberg ecumenist care caută să scufunde în adâncurile pierzaniei corabia şi corăbierii Bisericii. A început vremea unor noi prigoniri şi viclene defăimări ale adevăraţilor ortodocşi, venite din partea „fraţilor” care au trădat de mult adevărul şi iubirea dreptei credinţe întru Hristos Cel Răstignit şi Înviat.

Întristătoare este această faţă ascunsă a ecumenismului şi a ecumeniştilor, atâta timp cât aceştia cred că prin prigoană, silnicie, manipulare şi batjocură, credinţa cea dreaptă din inimile adevăraţilor ortodocşi poate fi „reeducată” sau „convertită”.

✠ E bine să ai duhovnic ecumenist? Te poate învăţa dreapta credinţă şi-ţi poate călăuzi sufletul către mântuire?

Duhovnicul ecumenist este cea mai mare primejdie pentru creştinul ortodox sincer şi neştiutor. Duhovnicul ecumenist, deşi are harul preoţiei, nu poate arăta nimănui calea mântuirii, atâta timp cât sufletul său nu mai deosebeşte dreapta credinţă de reaua credinţă, ortodoxia de erezie, adevărul de minciună. Sunt ca nişte doctori bolnavi, despre care Hristos spune: «*Lăsaţi-i pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; şi dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.*» *Matei 15.14*

Prin alipirea sa de ecumenism, **clericul** a căzut în erezie, lepădându-se deci de Hristos, fiind astfel blestemat de Sfinţii Părinţi şi scos în afara Bisericii, chiar dacă mai-marii Bisericii (mulţi dintre ei tot ecumenişti) nu i-au luat preoţia caterisindu-l.

Duhovnicul ecumenist, fiind egal în rătăcire şi apostazie atât cu ereticii, cât şi cu păgânii, e cu adevărat duşman al Sfinţilor şi al Bisericii, vrăjmaş al lui Hristos şi al oricărui ortodox doritor de mântuire. În consecinţă, a avea duhovnic ecumenist e totuna cu a te lepăda de bunăvoie de Hristos.

✠ Cum cunoşti că ai duhovnic ecumenist?

el mai „vizibil” este faptul că duhovnicul ecumenist nu consideră ecumenismul o erezie. În al doilea rând, acesta nu crede că mai există erezii şi eretici în zilele noastre, ci doar „altfel” de creştini sau „diferite” creştinisme.

Duhovnicul ecumenist nu vorbeşte deloc, sau rareori şi vag despre Sfinţii Părinţi ai Bisericii, neîndemnând la urmarea vieţuirii lor sfinte, nu vorbeşte despre mântuirea prin pocăinţă, curaj, suferinţă, pătimire, mucenicie, cruce şi moarte pentru credinţa ortodoxă.

Nu pomeneşte nimic despre: apostaţi, eretici, atei, păgâni, hulitori şi lepădaţi de Biserică, de anatemele, blestemele şi afuriseniile date de Sfinţii Părinţi tuturor *confesiunilor*, *cultelor*,

credinţelor şi *bisericilor* cu tot cu întemeietorii lor ucigaşi de mucenici, astăzi înfrăţiţi cu arhiereii zişi ortodocşi.

Duhovnicul ecumenist nu-ţi arată ce este şi cum să aperi dreapta-credinţă; nu-ţi vorbeşte despre duşmanii Bisericii, ci dimpotrivă, biruit de trai bun şi viaţă lungă, spune că totul e „bine şi frumos", iar Biserica are numai „surori" şi „prieteni".

Sau crede şi spune (public ori în taină) că „biserici" sunt mai multe, numindu-le *părţi ale întregului, ramificaţii ale adevărului, rudenii spirituale, surori ale Ortodoxiei*, care ortodoxie nu ar fi altceva decât o părticică a „marii biserici universale" care încă nu ar exista, dar creşte, se dezvoltă, „evoluează" în timp şi se desăvârşeşte în viitor.

Duhovnicul ecumenist leagă prietenii cu slujitori şi credincioşi ai altor „culte", admirându-le „ritualurile", „pregătirea", „cultura", „seriozitatea", „educaţia", „trăirea", „corectitudinea", „hărnicia", „emanciparea" etc., virtuţi omeneşti netrebuincioase ortodocşilor pentru a se mântui, ci proprii ereticilor şi păgânilor.

Duhovnicul ecumenist nu discută niciodată la spovedanie despre ecumenism, ori îl tratează îngăduitor, afirmând că ecumenismul nu se arată a fi o primejdie adevărată pentru Biserică, ba uneori lăudându-i încântat şi fără ezitări „binefacerile" pacifiste.

✠ Când este bine a mustra pe episcopul, preotul sau duhovnicul ecumenist, a nu mai participa la slujbele lor şi nici a te mai împărtăşi din mâna lor?

În chip neobişnuit, creştinul de rând a deprins o anume „sfială” în a-şi apăra credinţa ortodoxă, o lipsă de atitudine hotărâtă şi demnă atunci când cele ale credinţei sunt batjocorite. Cu adevărat, îndemnul Sfântului Apostol Pavel este mai actual ca oricând: *«Deci, nu te ruşina de a mărturisi pe Domnul nostru, nici de mine, cel pus în lanţuri pentru El, ci pătimeşte împreună cu mine pentru Evanghelie după puterea de la Dumnezeu» II Timotei 1.8*

Sfinţii Părinţi ne-au arătat că ascultarea, respectul, prietenia, cuminţenia **sunt până la păcat**, până când episcopul, preotul ori duhovnicul se roagă, slujeşte, liturghiseşte şi se împărtăşeşte la un loc cu slujitorii altor credinţe: catolici, greco-catolici, armeni, copţi, protestanţi (luterani şi calvini), anglicani, neo-protestanţi (baptişti, adventişti, evanghelişti), şi alţi eretici (penticostali, iehovişti, mormoni, masoni) apostaţi şi ecumenişti.

Păcat este când, în nenumărate rânduri, simplii ortodocşi au fost invitaţi sau obligaţi să participe (şi eventual să se împărtăşească) la împreună-slujirea cu ereticii.

Păcat este şi atunci când episcopul, preotul ori duhovnicul aduce în biserică aşa-zişi prelaţi,

pastori, preotese, cardinali, episcopese ori alte oficialităţi eretice (profesori, pedagogi, educatori, instructori) pentru a propovădui, a predica, a boteza, a cununa, a înmormânta sau a săvârşi orice altă ceremonie ecumenistă.

Păcat este şi atunci când episcopul, preotul, duhovnicul merge el însuşi în capiştile (lăcaşurile) ereticilor, pentru a predica, a propovădui, a boteza, a cununa, a înmormânta după rânduieli ortodoxe ori neortodoxe, dovedind astfel că este ecumenist.

Clericii ecumenişti s-au abătut de la calea Evangheliei, dar doresc să se arate drept propovăduitori ai celor sfinte, *«voind să fie învăţători ai Legii, dar neînţelegând nici cele ce spun, nici cele pentru care dau adeverire.»* I Timotei 1.7

Trebuie să cunoaştem că episcopului, preotului sau duhovnicului ecumenist nu îi este frică nici de Dumnezeu (altfel nu L-ar fi trădat), nici de moarte (altfel s-ar înfricoşa de osânda ce-l aşteaptă). Ecumeniştilor ortodocşi le e frică numai de poporul cel binecredincios, de glasurile care se ridică şi îi mustră atunci când săvârşesc fărădelegi în Biserică.

Dacă glasurile dreptmăritorilor se vor acoperi mai departe de tăcere, nu peste mult timp vor ajunge să trăiască într-o *ortodoxie ecumenistă*, în care nici călugării, nici preoţii şi nici creştinii nu vor mai avea curajul şi râvna Sfântului Prooroc Ilie sau asprimea Sfântului Ioan Botezătorul, care mustrau, certau, ameninţau, strigau, îndreptau, tocmai pentru a

„tulbura”, „deranja” şi „supăra” pe cei rătăciţi, indiferent de rang şi breaslă.

Să nu credeţi că ortodocşii care privesc cu nepăsare la problemele prin care trece astăzi Biserica, că acei ortodocşi care îşi ascund laşitatea în spatele cuminţeniei, a „ascultării”, a „neştiinţei” sau a „neputinţei”, că acei ortodocşi care se „smintesc” sau întorc capul atunci când fraţii lor întru credinţă sunt prigoniţi - vor scăpa de tăvălugul ecumenismului, vor scăpa la rându-le de răspunsul la întrebarea „vitală”: te lepezi sau nu de Hristos... Nimeni nu va scăpa neîntrebat sau necercetat, mai devreme sau mai târziu.

Nu credinţa Bisericii, ci credinţa noastră este supusă ispitirii şi căderii. Dreapta credinţă este adevărul de care nu trebuie să ne dezlipim, este chipul lui Hristos din noi care trebuie apărat cu orice preţ. Şi toţi trebuie să fim pregătiţi să ne apărăm la nevoie credinţa, după dreptarul şi mărturia Sfinţilor: *„Nimeni să nu ne stăpânească în credinţa noastră: nici un împărat, nici un ierarh, nici un mincinos sinod, nici altcineva, ci numai Unul Dumnezeu, şi păstraţi sfânta ortodoxie care atât prin Hristos Iisus cât şi prin Apostolii Săi ne-a fost dăruită nouă” (Sfântul Ierarh Marcu al Efesului).*

Unitatea Bisericii nu depinde doar de ascultarea faţă de o autoritate supremă, nu e o problemă de subordonare şi supunere faţă de superiori, ci unitatea Bisericii e dată de comuniunea liturgică cu Trupul şi Sângele lui

Hristos, unimea duhovnicească în Sfânta Treime.

Episcopilor le este hărăzit de Hristos a vieţui în duhul smereniei şi datorită acestui fapt nici unui ierarh nu îi este îngăduit a se crede pe sine stătător sau stăpân peste popor, ci e rânduit într-o egală comuniune cu ceilalţi episcopi, ca să ţină împreună învăţătura lui Hristos şi rânduiala liturgică şi canonică unitară a Bisericii, singura prin care Hristos voieşte a lucra şi împlini mântuirea oamenilor.

În acelaşi duh, Apostolul Petru sfătuieşte: *«Păstoriţi turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, cercetând-o nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câştig urât, ci din dragoste. Nu ca şi cum aţi fi stăpâni peste Biserici, ci pilde făcându-vă turmei.»* *I Petru 5.2-3*

Poporul ortodox trebuie să fie conştient de faptul că nu datorează nici o ascultare vreunui episcop, oricâte doctorate sau medalii ar avea, când acel episcop încetează de a mai fi ortodox în duh şi mărturisire de credinţă, şi deschis îi urmează pe eretici sub pretenţii de *„unire”*, *„conlucrare”* şi *„iubire frăţească”*. Dimpotrivă, ortodocşii sunt obligaţi să se depărteze de el şi să mărturisească dreapta credinţă, deoarece un episcop a încetat de a mai fi episcop din momentul în care a încetat a mai fi ortodox.

Adevăraţii preoţi şi episcopi vor fi cei care vor trăi, gândi şi învăţa aşa cum Sfinţii Părinţi ar fi făcut-o. Aşa se va păstra adevărata Biserică vie şi nevătămată.

PARTEA A TREIA

ECUMENISMUL ŞI VENIREA LUI ANTIHRIST

„Există doar o singură Biserică a lui Hristos, cea sfântă, apostolească şi sobornicească. Nu mai multe, nici măcar două. Iar celelalte sunt sinagogi ale celor ce viclenesc şi sinod al răzvrătiţilor. Este nevoie să păzeşti toate fără de tăgadă şi, mai presus de toate, cele ale credinţei. Dacă te-ai abătut câtuşi de puţin de la cele drepte, păcătuieşti păcat de moarte. Şi toţi câţi păzesc cele pe care fie unul dintre Părinţi le-a scris în chip particular, fie un sinod local le-a statornicit, au dreapta judecată.”

Sfântul Fotie cel Mare (sec. X)

✠ Cum va lucra Antihrist la căderea omului, în cel de pe urmă veac?

Duhul lui Antihrist se piteşte acolo unde Hristos este denaturat câtuşi de puţin. Dacă vechii antihrişti erau magii şi vrăjitorii care lucrau în bezna istoriei, astăzi noii antihrişti au ieşit la lumină, luând chipul politicianului, filozofului, artistului, teologului.

Dintotdeauna a existat un rău manifestat prin legile şi dreptatea lumii, în filozofia, teologia, cultura şi arta oamenilor. Faptele şi lucrările hulitorilor de Hristos se împletesc cu istoria lumii, cu prezentul social, cu fenomenul religios, continuând şi întărind în toate formele dorinţa nebună a primului înger căzut din ceruri: aceea de a-l înlocui pe Dumnezeu.

Înmulţind neîncetat neghinele răului, Satan a ales ca în fiecare apariţie de crezuri creştine eretice în această lume, pe lângă crearea unei „umbre" a unei false dumnezeiri, a unui „hristos" arianist, revoluţionar, umanist, panteist, progresist, ecumenist sau liberal, să lase şi câteva „portiţe teologice", prin care Antihrist să-şi facă simţită la momentul potrivit - în chip „legal" şi „corect" - chemarea şi prezenţa, direct în mijlocul şi în inima creştinilor. Altfel spus, acel „Hristos", atent elaborat de teologiile noilor sau vechilor creştinisme eretice, nu este, în fond, decât o altă înfăţişare a Antihristului.

Nu întâmplător, firele istorice ale eresurilor creştine şi păgânismelor întemeietoare de *crezuri, religii şi zei* au ajuns astăzi mai mult ca oricând să-şi înnoade vârfurile prin redescoperirea asemănărilor religioase. Şi nu întâmplător există deja în vremurile noastre o organizaţie numită *Ecumenism*, care se străduieşte să netezească şi să călăuzească drumurile tuturor religiilor acestei lumi într-un singur punct. Este uşor de înţeles pricina, căci acelaşi duh rău care a aruncat şi la umbra căruia au crescut seminţele „necredinţelor" în lume, netezeşte acum terenul venirii triumfale a Antihristului.

Toate cele ale lui Hristos au un rost al existenţei şi o desăvârşire spre care se îndreaptă, o împlinire a Facerii în Apocalipsă. Cele aflate în afara acestui „rost" devin germenii antihristici, prin care o epocă, sau o cultură, sau o religie se umple de duh rău şi se revarsă mai apoi îmbolnăvind cele ale creaţiei.

Acum, roadele celor care *„nu s-au lepădat de Satana şi de toate lucrurile lui"* stau în imitarea lucrării lui Hristos în lume, tocmai pentru a-L nega şi înlocui pe Hristos. Ţine chiar de natura religioasă a lui Antihrist să prezinte Împărăţia Cerurilor ca fiind a sa, iar împărăţia morţii ca şi când ar fi planul eşuat al lui Hristos Cel Răstignit. De aceea Ecumenismul cel „bun" şi „iubitor" vine ca o tentativă de resuscitare a Creştinismului cel „învechit", „crud" şi „dezbinat".

✠ Ce anume a determinat naşterea ecumenismului?

Un un nou sistem social sau o nouă filozofie umanistă vine întotdeauna în urma unei reacţii (de negare sau de evoluţie) faţă de un concept sau o cultură anterioară. În cazul de faţă, principiilor socialiste li s-a ataşat o latură religioasă, născându-se astfel ecumenismul, „înfrăţirea" dintre cele două ideologii fiind mai mult decât evidentă:

X amândouă s-au zămislit în Apus, din gândiri revoluţionare şi sub lozinci gen *„libertate, egalitate, fraternitate";*

X nu întâmplător şi comunismul şi ecumenismul au avut întemeietori şi lideri masoni, arătând cum acelaşi duh rău îi bântuie şi le inspiră în taină sufletele;

X amândouă luptă pentru o „epocă de aur" aici pe pământ, legiferând republici şi „socialisme", creştinisme şi religii utopice unde fericirea umanităţii va fi desăvârşită când toate deosebirile de clasă, rasă, respectiv dogmă şi cult vor fi dispărut;

X socialismul, ca şi ecumenismul în plan religios, dincolo de propagandă, nu numai că nu a împlinit promisiunile unei „societăţi perfecte", dar a şi condus la ruinarea naţiilor (creştinismelor) pe care le-a stăpânit;

X ecumenismul vine ca o „scăpare" din socialism, ducând la cealaltă extremă

„binefacerile” totalitariste, ca acolo unde comunismul a eşuat, ecumenismul să izbutească;

X ecumenismul socializează creştinismul, acesta devenind un „bun comun” al colectivităţii, în sprijinul egalizării şi nivelării sociale (toţi sunt la fel) şi al echităţii umaniste (toţi au dreptate);

X şi comunismul şi ecumenismul au o structură piramidală care legitimează treptat „drepturile” unor „aleşi” ce pot hotărî absolut orice în numele societăţii, respectiv al creştinismului, „centralizarea” devenind încet-încet camuflajul dictaturii social-religioase;

X ca în orice dictatură, opoziţia, părerile contrare nu sunt acceptate, „dizidenţii” fiind acuzaţi de răzvrătire, de uneltire, de subminare a „valorilor comune”, de luptă împotriva păcii, unităţii şi libertăţii universale, şi găsiţi vinovaţi de eşecurile „sistemului”;

X de fapt, nu contează cum se împlinesc idealurile, atâta timp cât scopul, finalitatea şi a comunismului socialist şi a ecumenismului unionist rămâne aceeaşi: o singură credinţă, un singur stat, un singur conducător;

X comunismul a fost demonic, ecumenismul este antihristic – precum socialismul a asuprit creştinismul, aşa ecumenismul pregăteşte venirea antihristului.

Stranie este însă atitudinea ortodocşilor români care, fugind de un comunism care l-a negat din răsputeri pe Hristos Dumnezeu, se

aruncă bucuroşi în braţele unui ecumenism care vine şi recunoaşte toţi dumnezeii lumii.

✠ Oare nu ecumenismul de astăzi, încă neînţeles, va fi deplinătatea, împlinirea Creştinismului la sfârşitul veacurilor?

Scriptura ne descrie în capitolul XXIV al Evangheliei de la Matei semnele venirii lui Hristos, chipul Bisericii şi viaţa acestei lumi în cel de pe urmă veac, în cuvinte deosebit de îngrijorătoare: *«**mulţi** vor veni în numele Meu ... şi pe **mulţi** îi vor amăgi»*, *«**mulţi** prooroci mincinoşi se vor scula şi vor amăgi pe **mulţi**»*.

Unde este aici viziunea încântătoare, viitorul de aur al ecumenismului creştin atunci când evanghelistul ne spune că *cei mulţi (se) vor amăgi*, unde este unitatea în diversitate, când Scriptura ne îndeamnă să fugim, să ne ascundem, căci toată lumea va trece prin *«strâmtorarea acelor zile»*, unde este biserica mondială unită, în care toţi oamenii vor fi înfrăţiţi prin legătura dragostei, când Evanghelia spune că *«din pricina înmulţirii fărădelegii, iubirea **multora** se va răci»*?

Unde este *„pământul făgăduinţei"* promis de ecumenism, în care toţi oamenii vor fi fraţi în aceeaşi credinţă şi vor alerga bucuroşi ţinându-se de mână peste cuprinsul înverzit al pământului, când Evanghelia spune că *«se va ridica neam peste neam şi împărăţie peste împărăţie şi va fi foamete şi ciumă şi cutremure pe alocuri....*

*Atunci **mulţi** se vor sminti şi se vor vinde unii pe alţii; şi se vor urî unii pe alţii»?*

Unde este biruinţa oamenilor „buni” şi „credincioşi”, care vor reuni „biserica cea sfântă” şi vor domni împreună cu Hristos pe acest pământ, când Mântuitorul ne învaţă să fugim atunci când *«veţi vedea urâciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel proorocul, stând în locul cel sfânt»?*

Aşadar, viitorul Creştinismului nu va fi deloc frumos şi încântător, nu va avea nimic în comun cu progresul şi bunăstarea lumească, cu năzuinţele unioniste ale împăraţilor şi religioşilor acestei lumi. Biserica „celor puţini” va fi prigonită de „cei mulţi”, fiindcă Ortodoxia va fi „nebunie” pentru cei căzuţi în idolatria, deşertăciunea şi apostazia universală. Iar adevăraţii creştini se vor deosebi într-un singur chip de ceilalţi oameni „credincioşi”, după spusele Mântuitorului: *«vă vor da pe voi spre asuprire şi vă vor ucide şi veţi fi urâţi **de toate neamurile** pentru numele Meu»*.

De aceea nu Cristul Ecumenismului ci Hristosul Ortodoxiei este cel adevărat, căci nu ne-a îndulcit auzurile spunându-ne că totul o să fie frumos, călduţ şi bine, că nu trebuie să mai avem vreo grijă, *ci că vom bea **paharul pătimirii**.*

Cei care vor să unească aşa-numitele *biserici creştine* nu cred în Biserica Apostolică şi nici în Hristosul propovăduit de Apostoli şi mărturisit de Mucenici. Ecumeniştii doar se folosesc de creştinism şi de biserică pentru a-şi atinge

propriile interese imperialiste. Ţelul lor este ridicarea unei împărăţii pământeşti, în care să supună, să îngenuncheze şi să „înfrăţească” pe toţi oamenii acestei lumi.

✠ Prin ce se face vinovat ecumenismul de venirea lui Antihrist? Ne dă Scriptura o învăţătură în acest sens?

Capitolul XVII al Apocalipsei ne vesteşte ridicarea unui nou Babilon, în care va trona Antihristul, fiara cea roşie. Şi purtată pe spinarea fiarei va fi desfrânata cea mare, biserica apostată, cea care va mâna, prin credinţa în ecumenism, întreaga lume la închinare înaintea noului dumnezeu:

«*Şi am văzut o femeie şezând pe o fiară roşie, plină de nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne. Şi femeia era îmbrăcată în purpură şi în stofă stacojie şi împodobită cu aur şi cu pietre scumpe şi cu mărgăritare, având în mână un potir de aur, plin de urâciunile şi de necurăţiile desfrânării ei. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor şi a urâciunilor pământului.*»

Cât de limpede descrie Sfântul Ioan Evanghelistul strălucirea şi fastul în care va fi învelită necurăţia: *stofă stacojie împodobită cu aur şi cu pietre scumpe, mărgăritare, potir de aur, o urâciune întinsă peste tot pământul.*

Întocmai ca în cele ale Scripturii, Sfântul Lavrentie al Cernigovului (+1950) prooroceşte, prin descoperire dumnezeiască, arătând

ortodocşilor de astăzi chipul viitoarei biserici ecumeniste:

„Vine timpul, şi nu e departe, când foarte multe biserici şi mănăstiri se vor deschide în slujba Domnului, se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru, ci şi pe dinafară. Vor auri şi acoperişurile bisericilor cât şi ale clopotniţelor, dar preoţimea nu va lucra la sufletul credinciosului, ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face misiune. Când se vor termina lucrările, nu se vor putea bucura de slujbe duhovniceşti în ele, că va veni vremea împărăţiei lui Antihrist şi el va fi pus împărat".

Înţelegem aici că peste nu mult timp, biserica va căpăta o altă înfăţişare, alta decât cea de până astăzi. Multă strălucire şi fală vor avea atunci zidirile, norod mult se va îmbulzi să se cuminece din *„potire de aur"*, ochii celor mulţi vor fi răpiţi de frumuseţea slujbelor şi strălucirea veşmintelor *„împodobite cu aur şi cu pietre scumpe"*, predicile vor vesti pe întins pământul biruinţa iubirii asupra urii, a unirii asupra dezbinării, şi orbiţi de-atâta strălucire, „credincioşii" nu vor mai vedea că Harul lui Dumnezeu nu va mai sălăşlui printre dânşii.

Îndestulaţi şi slăviţi, neprigoniţi şi neosândiţi, nu vor mai preţui atunci, sărmanii, singurul lucru de trebuinţă pe care ar fi trebuit să-l păstreze pentru a sufletului mântuire – credinţa cea dreaptă.

Cei care acum ciuntesc din Liturghie, atunci o vor preschimba cu totul; cei care acum

împuţinează credinţa, atunci o vor vinde cu totul. Cei ce acum şi-au dat sufletele ecumenismului, atunci se vor pecetlui cu semnul Fiarei. Cele ce acum par mici şi neînsemnate, vor alcătui la sfârşit lanţul robiei şi încununarea apostaziei. Numai că atunci nu vor mai putea face nimic.

Iar harul lui Hristos se va retrage din bisericile înalte, din slujbele frumoase, din potirele aurite, şi se va pogorî acolo unde va fi mărturisit adevărul, unde se vor prigoni pentru dreptate, unde se va înseta şi flămânzi pentru adevărata credinţă.

Şi prorocia de mai sus continuă:

„Luaţi aminte la toate cele ce vă spun căci totul se pregăteşte cu mare viclenie. Toate bisericile şi toate mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogăţii ca niciodată, dar să nu mergeţi în ele. Antihrist va fi întronat ca împărat în marea biserică din Ierusalim, cu participarea clerului şi a patriarhului. Bisericile vor fi deschise, dar creştinul ortodox trăitor nu va putea intra în ele ca să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată adunarea satanică."[29]

Mult curaj le va trebui celor puţini spre a se împotrivi valurilor lumii, cu riscul de a fi socotiţi smintiţi, nebuni sau răzvrătiţi şi de a fi supuşi abuzurilor puterii. Multă înţelepciune va

---

[29] *Sfântul Lavrentie al Cernigovului*, Ed. Bunavestire, Galaţi, 2003.

trebui unui ortodox ca să discearnă adevărul, acolo unde toţi ceilalţi vor vedea o nebunie. Pentru timpurile noastre, viclenia veacurilor este necredinţa deghizată în credinţă şi otrava îndulcită. Cine se va lăsa înşelat de aparenţe, cine nu va deosebi Biserica de Babilon, va fi pierdut.

✠ De ce Antihrist va alege tocmai ecumenismul şi nu gnosticismul sau satanismul, ca să-l reprezinte?

Fiindcă universalitatea de azi a ecumenismului va fi totalitarismul de mâine al Antihristului; hristosul ecumenismului de astăzi va fi Antihristul *religiei globale* de mâine. Pofta de căpătâi a lui Antihrist este pierderea celor care sunt ai lui Hristos, nu a celor care-i pregătesc deja venirea. Celelalte religii nu prevestesc apariţia unui Anti-Krishna, Anti-Budha sau Anti-Allah, ci dimpotrivă, reîncarnarea lui Budha, venirea lui Imam Mahdi, ba chiar naşterea unui nou Mesia, fiecare dintre aceştia venind ca salvatori ai lumii şi mari înţelepţi religioşi. Numai Creştinismul arată chipul unui Anti-Hristos care nu va fi binefăcătorul, ci nimicitorul omenirii.

Sfântul Dorotei învaţă: *„Nici o răutate şi nici unul dintre eresuri, nici însuşi diavolul nu poate să înşele pe cineva, decât numai dacă se preface în*

chipul faptei bune", după cum şi Sfântul Apostol zice că *însuşi diavolul se preface în înger de lumină.*

Lumea Babilonului va fi adunarea creştinilor înfrăţiţi cu ereticii şi păgânii, o lume care nu va accepta ca cineva să fie pesimist în privinţa „religiei universale", pe care aşa de încrezători astăzi o vestesc.

În regatul lui Antihrist nu se va îngădui „dezordinea", nu vor fi credinţe „autonome" sau certuri din cauza „dumnezeilor". Diavolul cu trup de om va sta în templul lui Dumnezeu ca dumnezeu şi toţi oamenii de pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieţii, îi vor aduce închinare în cadrul unui cult religios, căci Fiarei *«i s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască, şi i s-a dat ei putere peste toată seminţia, poporul şi limba şi neamul. Şi i se vor închina ei toţi cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului celui înjunghiat.»* *Apocalipsa 13.7-8* Pentru toţi aceşti ortodocşi, catolici şi protestanţi, doar o religie va exista - „creştinismul" lui Antihrist.

Mai devreme sau mai târziu, toate cultele, „bisericile" şi religiile vor fi unite. În acea universalitate a necredinţelor, chiar şi cei aleşi vor fi în primejdie de a pierde calea. Când Fiul Omului va veni, îi va găsi pe oameni închinându-se unui alt hristos, unui nou dumnezeu căruia mulţimile cu inimile împietrite şi minţile înşelate îi vor îngenunchea întreaga lor viaţă.

CUPRINS